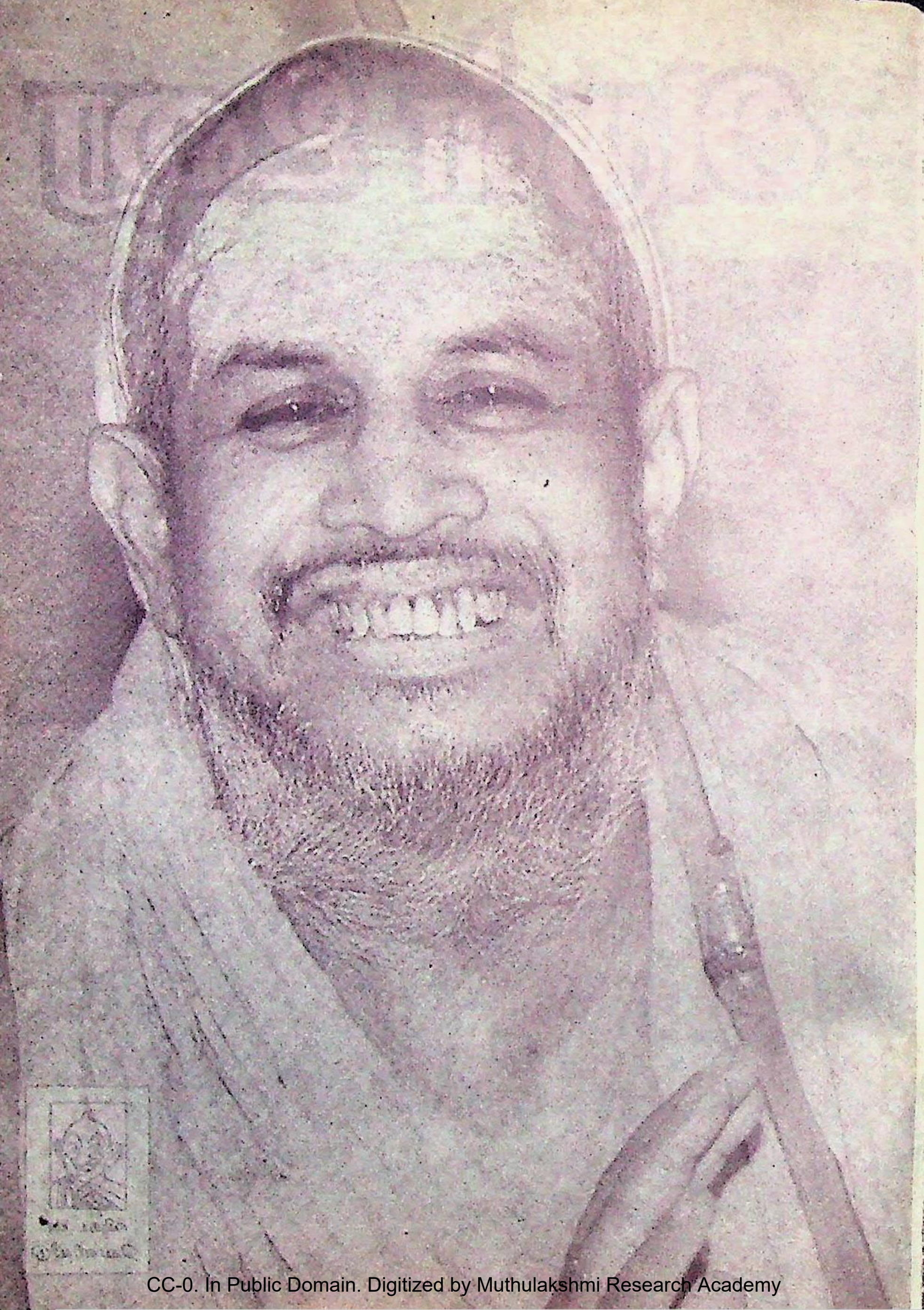
அருள் உரை

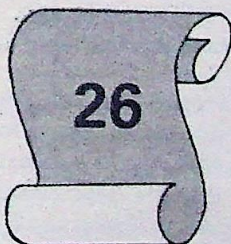

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை – 600 002.

வேதம்

வேத சாகை

வேதங்கள் அனந்தம், அதாவது முடிவேயில்லாதவை. வேதாந்தம் என்றாலோ வேதத்தின் முடிவு என்று அர்த்தம். வேதமுடி (ச்ருதிசிரஸ்) என்றாலும் வேதத்தின் முடிவுதான். முடிவே இல்லாத வேதத்தின் முடிவு என்றால் என்ன அர்த்தம்? தத்வரீதியிலே வேதங்களில் என்ன தாத்பரியங்களைச் சொல்லி யிருக்கிறதோ, அவை எல்லாவற்றுக்கும் முடிந்த முடிவான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் இந்த உபநிஷத் பாகத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அது வேதாந்தமாகிறது – அதாவது வேதத்தின் முடிவாக, முடிவான கொள்கையாக இருக்கிறது!

பிராமணனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் கற்று, ஓதி, அப்பியஸிக்க வேண்டிய சாகை என்ற வேதப் பிரிவுகளில் முதலில் ஸம்ஹிதை, பிறகு பிராம்மணம், அதற்கப்புறம் ஆரண்யகம் என்று வந்து, ஆரண்யகத்தின் கடைசியிலே அந்த சாகையின் முடிவாக, அந்தமாக, உபநிஷத்துக்களே வருவதாலும் அவை வேதாந்தமாகின்றன.

கணக்கேயில்லாத வேதங்களை இப்படிப் பல சாகைகளாகப் பிரித்ததன் நோக்கம் என்ன? ஜீவன் பரிசுத்தி பெற்று ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுவதற்கான ஸகல விஷயங்களையும் அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும். அத்யயன ரூபத்திலும், யக்ஞம் முதலிய அனுஷ்டானங்களாலும் அவன் செய்ய வேண்டிய கர்மா, அதற்கான மந்திரங்கள்; அப்புறம் யக்ஞத்தின் தத்வார்த்தமான விசாரணை; கடைசியில் பரமாத்ம தத்வம் பற்றிய விசாரணையும், அதன் நிதித்யாஸனமும் (அதாவது தியானம் பண்ணிப் பண்ணி அனுபவ பூர்வமாக

உணர்ந்து கொள்வதும்) - இப்படி மூன்றையும் ஒருவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு ஜீவன் கடைத்தேறுவதற்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும். கடைத்தேறு வதற்கு அனந்தமான வேதங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற அவசியமே இல்லை. அப்படித் தெரிந்து கொள்வது அடியோடு ஸாத்யமில்லாத காரியமும் ஆகும். பரத்வாஜர் மாதிரியான மஹரிஷிகளும் வேத மலையில் மூன்று பிடிதான் எடுத்துக் கொள்ள முடிந்தது என்று கதை சொன்னேனல்லவா? ஆகையால் எவ்வளவு தெரிந்து கொண் டால் ஒரு ஜீவன் ஸம்ஸ்காரம் பண்ணப்பட்டு, அதாவது அழுக்கு எல்லாம் நீங்கி சுத்தமாகிப் பரம்பொருளோடு கலப் பதற்குப் போதுமோ, அதையே ஒரு 'சாகை' என்று அனந்த மான வேதங்களிலிருந்து பிரித்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஒரு சாகை என்பது ஒரு பிராமணன் பிறப்பது முதற் கொண்டு இறக்கும் வரையில் செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களுக்கு உபயோகமான விஷயங்கள் அடங்கியிருப்பது. ஒரு சாகையை அத்யயனம் பண்ணி, அதாவது அதன் ஸம்ஹிதா மந்திரங் களை உருவேற்றி மனப்பாடமாக அத்யயனம் பண்ணி, இந்த மந்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு, பிராம்மணத்திலுள்ளபடி யக்ஞங்களைச் செய்து, அப்புறம் இந்த வெளிக்காரியத்துக்கும் உள் தத்வத்துக்கும் பாலம் போட்டுக் கொடுக்கிற ஆரண்யகங் களை விசாரம் செய்து, கடைசியில் உள்தத்வம் மட்டுமேயான உபநிஷத்துகளை அனுஸந்தானம் பண்ணி, பிறகு உள்ளும் புறமும் எல்லாம் ஒன்றாகி விடுகிற மோக்ஷ நிலையை அடைந்து விடுவதற்கு வசதியாக, ஒவ்வொரு சாகையும் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பக்குவிகளானால் ஒரே ஒரு மந்திரம்கூடப் போதும், ஆத்மாவைக் கடைத்தேற்றுவதற்கு! இருந்தாலும், பொதுவாக ஒரு ஸாதாரண ஜீவன் பரிசுத்தமாவதற்கு எத்தனையோ கர்மாக்கள், உபாஸனை, ஜபம், தியானம் இவற்றைச் செய்ய வேண்டியதாகிறது. அப்படி ஒரு ஸாமானிய ஜீவன் கடைத் தேறுவதற்கான அளவுக்கு ஒவ்வொரு சாகையிலும் மந்திரங் களையும் கர்மாக்களையும் தத்வோபதேசங்களையும் கொடுத் திருக்கிறது.

பிராமணரல்லாதார் விஷயம்

பிராமணன் தவிர மற்றவர்கள் பரிசுத்தியாக வேண்டாமா? அவர்களுக்கு இந்தக் கர்மானுஷ்டானம் அத்யயனம், இவை இல்லையே என்றால், அவரவருக்கும் அவரவர் செய்கிற தொழிலே சித்தசுத்தியைத் தருகிறது. எந்த ஜாதியானாலும், தங்களுக்கு ஏற்பட்ட கர்மாவை (தொழிலை)ச் செய்து அதை ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணினால் ஸித்தி அடைந்து விடுகிறார் கள். இந்த விஷயத்தை பகவான் கீதையில் (XVIII.46) தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸ்வகர்மணா தம் அப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ:।

யுத்தம் செய்வது, காவல் காப்பது முதலான தொழில் ஒருத்தனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னொருவன் வியாபாரம் செய்கிறான், பசுவை ரக்ஷிக்கிறான். வேறொருவன் இந்த நாளில் தொழிலாளர்கள் என்று சொல்கிற labour force ஆக இருக்கிறான். பிராமணன் சமூகத்துக்காகச் செய்ய வேண்டிய தொழில் என்ன?

இந்த லோக ரீதியில் மற்றவர்கள் தொழில் செய்கிறார்கள். ஆனால், நம்முடைய லோக வாழ்க்கையில் பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹந்தானே எல்லாவற்றுக்கும் முக்கியமாக வேண்டி யிருக்கிறது? அதை ஸகல ஜாதியாருக்கும் ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்கான காரியங்களே பிராமணனுக்கு ஏற்பட்டவை. பரமாத்வோடுகூட, முன்னமே சொன்னபடி அவரது அதிகாரி களைப் போல இருக்கிற தேவர்களை ஸகல ஜீவ ஜந்துக்களி டமும் பிரீதி உள்ளவர்களாகப் பண்ண வேண்டியதும் பிராமணனின் தொழிலைச் சேர்ந்தது. அவன் அத்யயனம் பண்ணும் மந்திரங்கள், அவன் புரிகிற கர்மானுஷ்டானங்கள் எல்லாமே ஸகல ஜாதியாரின் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தவைதான்.

இந்த லோகத்தின் லெவலை மீறிய சக்திகளோடு இவனுக்குக் காரியம் இருப்பதால், இவன் மற்றவர்களைவிட அதிக நியமங்கள், விரதங்களோடு இருந்து மந்திர சக்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு இவ்வளவு வேண்டாம். அவர்களுக்காகவும் சேர்த்து இவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று புரிந்து கொண்டால் இவனுக்கு மட்டும் ஸ்பெஷலாக வைத்திருக்கிறது என்ற தப்பபிப்ராயம் உண்டாகாது.

இந்தக் காரியம் தவிர, லோக ரீதியிலேயே இவன்தான் எல்லா வித்யைகளையும், சாஸ்திரங்களையும், மற்ற எல்லார் செய்கிற தொழில் முறைகளையும் நன்றாகப் படித்து, அவர வருக்கும் உரிய தொழிலை அவரவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். Teaching (கற்றுக் கொடுப்பதே) இவன் தொழில். மற்ற தொழில்களை இவனே செய்யாமல், அவற்றைப் பற்றிய நூல்களைப் பயில மட்டும் செய்து, அதற்கு உரியவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதோடு நிற்க வேண்டும். மற்றவர்களின் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுகிற காவல் காரியம், வியாபாரம், உடலுழைப்பு முதலியவற்றைவிட, அவர் களுடைய தொழில் முறை, வாழ்க்கை நெறி இவற்றையே காப்பாற்றிக் கொடுப்பதன் மூலம், அவர்களுடைய மனஸை யும், அறிவையும் ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதான இந்தத் தொழில் ரொம்பவும் பொறுப்பு வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. இந்தப் பொறுப்பை ஆற்றுகிறவன் நல்ல சித்த பரிபக்குவம் வாய்ந்த வனாக இருந்தாலன்றி இவன் செய்கிற காரியம் பலன் தராது. மனஸிலும், அறிவிலும் இவன் உயர்ந்த தூய்மையை அடைந் திருந்தால்தான் இவன் பிறரை அவற்றில் உயர்த்திவிட முடியும். அதே சமயத்தில், இவனுக்குத்தான் மற்றவர்களுக்கு இல்லாத பிரதிபந்தகம் (handicap) ஒன்றும் இருக்கிறது. புத்தியால் காரியம் செய்கிறோம் என்பதால், இவன் மற்றவர்களைவிடத் தனக்கு உயர்வு இருப்பதாக நினைத்து விட்டால், அது பெரிய பிரதிபந்தகம் ஆகிவிடும். இம்மாதிரிக் காரணங்களால், இவனைத்தான் ரொம்பவும் பரிசுத்தப்படுத்த வேண்டியிருக் கிறது. நிரம்பவும் அஹம்பாவம் உண்டாகக் கூடிய ஹேதுக்கள் இருந்தும், இவனைக் கொஞ்சங்கூட அஹம்பாவமே இல்லாத வனாகப் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான், இவனை நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களால் நன்றாக வறுத்தெடுத்து சக்கை

யாகப் பிழிந்து சுத்தமாக்க வேண்டும் என்று வைத்திருப்பது.

மந்திரங்கள் பலிதம் ஆக வேண்டுமானால் கடும் நியமங்களை அனுஷ்டித்தால்தான் முடியும். தேள்கடி மந்திரம் மாதிரி ஒன்றை ஜபித்து விஷத்தை இறக்குகிறவர்களை இன்றைக்கும் பார்க்கிறோம். அவர்களைக் கேட்டால் நியமம் தப்பினால் தங்களுடைய ஜபம் பலிக்கிறதில்லை என்கிறார்கள். இன்ன வேளையில்தான் ஜபம் பண்ணலாம், இன்ன வேளையில் கூடாது, வாரத்தில் இந்த நாளில் கூடாது, தூபம் காட்ட வேண்டும், பலி போட வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு மந்திரத்துக்கும் ஒவ்வொரு விதி இருக்கிறது. விதி தப்பினால் பலனில்லாமல் போய்விடுகிறது என்கிறார்கள். கிரஹண காலத்தில் ஜபித்தால் நல்ல வீர்யம் ஸித்திக்கிறது என்கிறார்கள். இவ்விதமாக மந்திரம் பலன் தருவதற்கும், ஒரு வேத வித்து ஆத்ம சுத்தி பெறுவதற்கும் ஆதாரமான விஷயங்கள் அத்தனையும் ஒரு சாகைக்குள் வந்து விடும்படியாக வைத்திருக்கிறது.

சாகைகளின் பிரிவினையும் வழக்கில் உள்ளவையும்

ஆதிகாலத்திலிருந்தவர்கள் மஹாசக்தர்களாக, நிரம்ப யோக சக்தியும் புத்தி வன்மையும் உடையவர்களாக இருந்ததால் ஒவ்வொருவரும் ஏகப்பட்ட வேத சாகைகளை அப்பியாஸம் பண்ணி வந்தார்கள். அனேகம் மஹரிஷிகளுக்குத் தாமாகவே வேதங்கள் ஸ்புரித்தன. மற்றவர்கள் குருவிடமிருந்து அஸாதாரணமாக மேதா சக்தியினால் அபரிதமான வேத சாகைகளைக் கற்றுக் கொண்டார்கள். அதற்கப்புறம் இவர்களுக்காகவே வேத மந்திரங்கள் ஸ்புரித்ததும் உண்டு. குருவிடமிருந்து கற்றதற்கு மேலாகப் புதுப் புது வித்யைகளைப் பிரகாசப்படுத்தினார்கள். வேதம் முழுக்க ஸமுத்ரம் என்றால், அதைப் பூர்ணமாக அறிந்த யாரும் இருக்கவில்லைதான். ஆனாலும், இப்படி அந்த ஸமுத்ரத்தில் நிறைய பாகங்களைப்

பற்றித் தெரிந்தவர்களாக ஆதிகாலத்தில் இருந்தார்கள்.

பிற்காலத்தில் மனுஷ்யர்களின் தெய்விகமான யோக சக்திகள் குறைந்து கொண்டே வந்து, கலி ஆரம்பத்தில் ரொம்ப க்ஷீணமடைந்து விட்டது. ஜனங்களின் ஆயுஸ், ஆரோக்யம், புத்திபலம் எல்லாமே ரொம்பக் குறையலாயிற்று. புராணங்களில் இப்படிச் சொல்லியிருப்பதைத்தான், மேலே சொன்ன நச்சினார்க்கினியர் உரையிலும், 'சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதெல்லாம் பரமாத்மாவின் லீலைதான். ஏன் இப்படிக் குறைய வேண்டும் என்றால் சொல்லத் தெரியவில்லை. 'வேதங்களை நிரம்பக் கற்று யக்ஞாதிகளும், முடிவிலே ஆத்ம விசாரமும் பண்ணிக் கொண்டு வந்தவர்கள், தலைமுறை தலைமுறையாக நன்றாக விருத்தியாகிக் கொண்டுதானே வர வேண்டும்? அப்படியில்லாமல் ஏன் க்ஷீணமடைய வேண்டும்?' என்று கேட்டால் (பதில்) சொல்லத் தெரியவில்லை. பரமாத்மா ஒரே மாதிரியில்லாமல் நூதன நூதனமாக, விசித்ரமாக விளையாடிக் கொண்டு இந்த லோக நாடகத்தை நடத்துவதால் இப்படியிருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆகக்கூடி evolution, evolution என்று (உயிரினம் மேலே மேலே அபிவிருத்தியாகிற கிரமத்திலேயே ஸ்ருஷ்டி போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்று) டார்வின் முதலானவர்கள் சொன்னாலும், ஆத்மிகமாகவும், புத்திப் பிரகாசம், நல்ல குணம், யோகசக்தி முதலியவற்றை வைத்துப் பார்க்கிறபோது evolution-கு நேர் மாறாக, கீழே கீழே டிக்ரி போவதாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. இதிலே ஒரு freezing point (அப்படியே குளிர்ந்து, உறைந்து போய்விடுகிற நிலை) மாதிரிக் கலியுக ஆரம்பம் வந்தது.

கிருத யுகத்திலிருந்து மனுஷ்யர்களின் சக்தி குறைந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. அந்த யுகத்தில் அஸ்தி (எலும்பு) இருக்கும்வரை ஒருத்தருக்கு ஆயுஸ் இருக்கும். ரத்தம், மாம்ஸம் எல்லாம் வற்றிப் போய் விட்டாலுங்கூட, எலும்புக்கூடு உளுத்து விழுகிற வரையில் உயிரோடு இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு நிரம்பவும் தியான சக்தி உண்டு. அவர்களை 'அஸ்திகத ப்ராணர்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. த்ரேதா யுகக்காரர்கள் 'மாம்ஸ கத ப்ராணர்'கள். அதாவது ரத்தம் சுண்டி

விட்டால்கூட மாமிஸம் அழுகுகிறவரை உயிரோடு இருப்பார்கள். இவர்களுக்கு யக்ஞாதி கர்மாக்களைப் பண்ணும் சக்தி விசேஷமாக உண்டு. த்வாபர யுக ஜனங்களுக்கு 'ருதிர கத ப்ராணர்' என்று பெயர். 'ருதிரம்' என்றால் ரத்தம். தமிழில் 'உதிரம்' என்றாகியிருப்பது இதுதான். இவர்கள் ரத்தம் வற்றுகிறவரை ஜீவனோடு இருப்பார்கள். பூஜை பண்ணுவதில் இவர்களுக்குச் சக்தி அதிகம். அப்புறம், இப்போது கலியுகத்தில் இருக்கிற நாம் 'அன்ன கத ப்ராணர்'கள். சோறு உள்ளவரைதான் நமக்கு உயிர் உடம்பில் தரித்திருக்கும். நமக்கு த்யான சக்தி, கர்மானுஷ்டான சக்தி, பூஜை பண்ணும் சக்தி எதுவும் இல்லை. 'கிருஷ்ணா, ராமா' என்று நாமாவைச் சொல்கிற சக்திதான் இருக்கிறது. நாமாவே காப்பாற்றிவிடும் என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் அதற்காகப் பிரம்ம ஸ்ருஷ்டியிலிருந்து வந்திருக்கிற வேதங்களை அழிந்து போகும்படிப் பண்ணலாமா? அது பெரிய நஷ்டமல்லவா? அந்த நஷ்டத்துக்கு ஹேது கிருஷ்ண பகவானின் தேஹோத்ஸர்ஜத்தோடு (தேக வியோகத்தோடு) பெரிதாக ஆரம்பித்தது. கிருஷ்ண பரமாத்மா சரீரத்தை பரித்யாகம் பண்ணிவிட்டு, லோகத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவுடன், ஒரு பெரிய இருட்டு வந்து சூழ்ந்து கொண்டு விட்டது. கிருஷ்ண பரமாத்மா பேரிலும் இருட்டு (கிருஷ்ண-கறுப்பு); அவர் பிறந்ததும் இருட்டு; காராக்ருஹத்திலே நட்ட நடுநிசியிலே அவர் பிறந்தார். ஆனால் அவரே லோகத்துக்கெல்லாம் ஞானஜோதியாக இருந்தார்! கருணை ஜோதியாக, அருட்பெருஞ்ஜோதியாகவும் இருந்தார்! அவர் மறைந்ததும் ஞானத்துக்குப் பெரிய ஹானி உண்டாகி பெரிய இருள் சூழ்ந்து விட்டது. கெட்ட சக்திகளுக்கு ஒரு ரூபமாக இருக்கப்பட்ட கலிபுருஷனுக்கு அதிகாரம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதெல்லாம் எதற்காகவோ பரமாத்மாவே விளையாடிப் பார்த்துக் கொள்கிற லீலைதான்.

ஒரே ஜோதியாக வந்தார்; அப்புறம் ஒரே இருட்டு வந்து விடுமோ என்று பயப்படும்படியான நிலையை உண்டு பண்ணினார். இதற்கப்புறம் ஒரு கருணை உண்டாகி, 'லோகம் இப்படி ஒரேயடியாக வீணாகிவிட வேண்டாம்; கலிக்குக் கொஞ்சம் மாற்று மருந்து – கலியின் விஷத்தை முறிக்கிற மருந்து – கொடுத்து ரக்ஷிக்கலாம்' என்று நினைத்தார். வேதந்

தான் அந்த மருந்து. கலி புருஷன் அதைக் கபளீகரம் பண்ணி விடாமல் காப்பாற்றி விட்டால் போதும், லோகம் பிழைத்துக் கொள்ளும்; இருட்டிலே அது ஒரு விளக்காக வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கும் என்று பரம கருணையோடு எண்ணினார். பழைய மாதிரி வேதம் ஜோதியாகப் பிரகாசிப்பது கலியில் ஸாத்யமில்லை. கலிபுருஷனுக்கு அதிகாரம் கொடுத்தபின் அப்படிப் பண்ணுவதற்கில்லை. ஆனாலும், அது குறைந்த அளவுக்காவது எவ்வளவு பிரகாசிக்க வேண்டுமோ, அந்த அளவு இருக்கும்படிப் பண்ண வேண்டும் என்று நினைத்தார். தம்முடைய அம்சாவதாரமான வேத வியாஸ மஹரிஷி மூல மாக இந்தப் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்தார்!

அப்போது வேத வியாஸருக்கு அந்தப் பேர் இருக்க வில்லை. அவருடைய (இயற்)பெயரும் கிருஷ்ணர் என்பது தான். தீவில் (த்வீபத்தில்) பிறந்தவராதலால் த்வைபாயனர் என்பார்கள். கிருஷ்ண த்வைபாயனர், பாதராயணர் என்ற பேர்கள் அவருக்கு இருந்தன. 'பதரி' என்னும் இலந்தை மரத் தடியில் தபஸ் பண்ணியதால் பாதராயணர் என்றும் அவரைச் சொல்வார்கள்.

பல மஹரிஷிகளின் மூலமாக லோகத்துக்கு வந்திருந்த 1180 வேத சாகைகளும் கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்குத் தெரி யும். அக்காலத்தில் அதெல்லாம் கலந்து ஒரே பிரவாஹமாகத் தான் இருந்தது. அதில் நிறையக் கிரஹிக்கும் சக்தி பூர்விகர் களுக்கு இருந்தது. அவதார புருஷரானதால் த்வாபரயுகக் கடைசியில் பிறந்த போதிலும் கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்கோ அத்தனையையும் கிரஹிக்கும் சக்தி இருந்தது. சக்தி குறைந்த நமக்காக அவர் அவற்றை நாலு வேதங்களாகவும், அதில் ஒவ்வொன்றிலும் இன்னின்ன சாகை என்றும் பிரித்தார். ஒரு dam போட்டுப் பெரிய பிரவாஹத்திலிருந்து பல வாய்க் கால் வெட்டிவிடுகிற மாதிரி நாலு வேதங்கள், அவற்றின் சாகைகள் என்று விபாகம் (பகுப்பு) செய்தார். அது அவருடைய யோக மகிமை, தபஸின் வலிமை. இவற்றில் பிரார்த்தனா ரூபமான ரிக்வேத சாகைகள், யக்ஞ விதிகளின் ரூபமான யஜுஸ் சாகைகள், கான ரூபமான ஸாமவேத சாகை கள், ஆபத்துக்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும், சத்ருக்களை நாசம் பண்ணுவதற்குமான மந்திரங்களையும் யக்ஞங்களையும்

முக்யமாகக் கொண்ட அதர்வ சாகைகள் எல்லாம் இருந்தன.

தேவர்களை ரொம்பவும் ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக ஸாமவேதத்தில் அதிகப்படியான சாகைகள் இருந்தன. 1180-ல் ஆயிரம் சாகைகள் ஸாமவேதத்திலேயே இருந்தன வாம்! ரிக் வேதத்தில் 21 சாகைகள் இருந்தன. யஜுர் வேதத்தில் 109 இருந்தன (சுக்ல யஜுஸில் 15; கிருஷ்ண யஜுஸில் 94). அதர்வ வேதத்தில் 50 சாகைகள் இருந்தன.

1180 என்பது விஷ்ணு புராணத்தில் வருவதாக ஒரு பண்டிதர் எடுத்துக் காட்டிய கணக்காகும். இதற்குக் கொஞ்சம் வித்யாஸமாக இன்னொரு கணக்கும் இருக்கிறது. அதன்படி ரிக் வேதத்தில் 21 சாகைகள்; யஜுஸில் 101; ஸாமத்தில் 1000; அதர்வத்தில் 11; மொத்தம் 1133 சாகைகள்.

இனிமேல் வரப்போகும் கலிகால ஜனங்கள் அல்ப சக்தர்களாகவே இருப்பார்களாதலால் இந்த ஆயிரத்து நூற்றுச் சொச்சத்தில் ஒரு சாகையை அத்யயனமும் அனுஷ்டானமும் பண்ணினால் போதும் என்று என்று க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் கருதினார். பகவத் ஸங்கல்பமே அவருக்கு இந்த எண்ணத்தைத் தந்தது. அதனால் ஒருத்தரே பல வேதங்களைக் கற்றுக் கொள்கிற பழைய முறை போய், ரிக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வங்களில் ஏதாவது ஒன்றிலே ஒரு சாகையைப் படித்து மனப்பாடம் பண்ணி, அதன்படி செய்தால் போதும் என்ற புது ஏற்பாட்டைச் செய்தார். தம் சிஷ்யர்கள் நாலு பேரில் ஒவ்வொருவரிடம் ஒரு வேதம் என்று பிரித்துக் கொடுத்து, 'இதன் சாகைகளை நீங்கள் பிரசாரம் செய்யுங்கள்' என்று ஆக்ஞை பண்ணினார். ரிக்வேத சாகைகளைப் பைலர் என்ற சிஷ்யரிடமும், இப்படியே யஜுஸை வைசம்பாயனரிடமும், ஸாமத்தை ஜைமினியிடமும், அதர்வத்தை ஸுமந்து என்பவரிடமும் கொடுத்துப் பிரசாரம் செய்ய வைத்தார்.

இப்படி ஒரு ஜீவனுக்கு இது போதும் என்று வேதத்தை நாலாகவும், அந்த நாலை 1180 சாகைகளாகவும் பிரித்துக் கொடுத்ததாலேயே, கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்கு 'வேத வ்யாஸர்' என்ற காரணப் பெயர் உண்டாயிற்று. வ்யாஸம் என்றால் கட்டுரை, essay, composition என்று அர்த்தம்.

ஒரு விஷயத்தை மட்டும் பிரித்து எடுத்துக் கொண்டு விளக்கு வதால் அதற்கு வியாஸம் என்று பெயர் வந்தது. பல விஷயங் கள் இருக்கிறபோது, ஒவ்வொரு பொருள் பற்றியும் (subject wise ஆக) விபாகம் பண்ணுவது (பிரித்து classify பண்ணுவது)தான் வியாஸம். ஏகப்பட்டதாக இருந்து வந்த வேதசாகைகளைத் தீர்மானமாக இது போதும் என்று பிரித்து விபாகம் செய்ததாலேயே, கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்கு வேத வ்யாஸர் என்ற பெயர் வந்துவிட்டது.

ஒரு சாகை போதும் என்று அவர் ஏற்பாடு பண்ணினதால், அதற்குமேல் கற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்று தடை போட்டு விட்டதாக அர்த்தமில்லை. 'மினிமம்' ஒரு சாகையாவது பயில வேண்டும் என்று வைத்தார். வியாஸர் வேதங்களை விபாகம் செய்து இப்போது ஐயாயிரத்து சொச்சம் வருஷமாகிறது. ஓரளவுக்குச் சரித்திர பூர்வமாகவே இதை நிர்ணயம் பண்ணி யிருக்கிறது. சாஸ்திரங்களால் தீர்மானமாகத் தெரிகிற இந்தக் காலக் கணக்கை ஒப்புக் கொள்ளாமல் சரித்திரக்காரர்கள் மஹாபாரத காலம் கி.மு. 1500 என்று சொல்லி வந்தார்கள். இப்போது அது இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தியும் போயிருக்கும் என்று சொல்லி, 5000 வருஷம் என்ற கணக்கு சரியாக இருக்கும் என்று அபிப்பிராயம் சொல்ல ஆரம்பித் திருக்கிறார்கள். வியாஸர் விபாகம் பண்ணிய பிறகும் ரொம்ப காலம் ஒருவரே ஒரு வேதத்தில் ஒரு சாகையை அத்யயனம் செய்தபின், இன்னொரு வேதத்தின் இன்னொரு சாகை, அப்புறம் மூன்றாவதாகப் பின்னுமொரு வேதத்திலே ஒரு சாகை என்றெல்லாம் அத்யயனம் பண்ணி வந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் வடக்கத்தியர்களின் பேர்களுக்குப் பின்னால் சதுர்வேதி, த்ரிவேதி, த்விவேதி என்றெல்லாம் வருவதைப் பார்க்கிறோம். த்ரிவேதி ஒருத்தர் கவர்னராகக்கூட இருந்தார். 'துபே', 'தவே' என்பதெல்லாம் 'த்விவேதி' என்பதன் திரிபுகள் தான். நாலு வேதங்களிலும் ஒவ்வொரு சாகை அத்யயனம் பண்ணினவர்களின் பரம்பரையில் வந்தவர்களே 'சதுர்வேதி' என்கிறவர்கள். இவர்களை பெங்காலில் சட்டர்ஜி என்பார்கள். மூன்று வேதங்களில் அத்யயனம் பண்ணியவர்கள் த்ரிவேதிகள்; இரண்டில் பண்ணினவர்கள் த்விவேதிகள். இப்போது ஒன்றைக் கூடப் பண்ணுகிறவர்கள் ரொம்பவும் அபூர்வமாகிவிட்ட

போதிலும் குடிப் பெயரிலாவது இப்படி ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேதங்களை அத்யயனம் பண்ணின பூர்விகர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அத்தாட்சி கிடைக்கிறது. ஞான ஸம்பந்தர், தம்மை 'நான்மறை ஞானஸம்பந்தன்' என்று சொல்லிக் கொள்கிறார். நாலு வேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணினவர் அவர். அம்பாளின் க்ஷீரத்தைப் பானம் பண்ணினவராதலால், அவருக்கு ஸகல வேதங்களும் உடனே தெரிந்திருக்கும்!

இந்த ஐயாயிரத்துச் சொச்சம் வருஷத்தில், அனேக சாகைகள் வழக்கொழிந்து போய்விட்டன. கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்துகொண்டே வந்து, 1180 என்பது சமீப காலமாக ஆறேழு சாகைகளில் நிற்கிற பரம துர்ப்பாக்ய ஸ்திதியில் இருக்கிறோம்! ('சாகை' என்று, அதில் முதலில் வரும் ஸம்ஹிதையையே சொல்கிறேன்.) ரிக்வேதத்தின் 21 சாகைகளில் இப்போது இருக்கிறது ஒன்றுதான். சாகல சாகை என்று அதற்குப்பேர். ஐதரேய உபநிஷத் வருகிற சாகையாதலால் ஐதரேய சாகை என்றும் சொல்வதுண்டு. சுக்லயஜுஸின் 15 சாகைகளில் இப்போது இரண்டுதான் இருக்கின்றன. காண்வ சாகை என்பது மஹாராஷ்டிரத்தில் இருக்கிறது. மாத்யந்தின சாகைதான் வட இந்தியாவில் நிறைய இருக்கிறது. கிருஷ்ண யஜுஸின் 94 சாகைகளில் தைத்திரீயம்தான் அதிகம் உள்ளது. தக்ஷிணத்தில் மிகவும் அனுஷ்டானத்தில் இருப்பது இதுதான். ஸஹஸ்ர சாகை கொண்ட ஸாமத்தில் 997-ஐப் பறிகொடுத்து விட்டோம்! தமிழ்நாட்டில் தலவகார சாகை எனப்படும் ஜைமினீய சாகை ஒன்றுதான் எஞ்சியிருக்கிறது. மஹாராஷ்டிரத்தில் மட்டும் கொஞ்சம் ராணாயணீய சாகை என்பது இருக்கிறது. மேற்கே குஜராத் முதலான இடங்களிலும், கேரளத்திலும் கௌதும சாகை என்பது இருக்கிறது. அதர்வத்தின் ஐம்பது சாகைகளில் ஒன்றுகூட இல்லையோ என்றே பயந்து கொண்டிருந்தோம். சல்லடை போட்டுச் சலித்ததில் சௌனக சாகையை நன்றாக அத்யயனம் பண்ணின ஒருவர், குஜராத்தில் ஸினோர் என்ற இடத்திலிருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. அவரிடமிருந்து இந்த அதர்வ சாகையை அத்யயனம் பண்ண நம் ஊர்ப் பசங்களை அனுப்பினோம்.

ரிக்வேதத்தைச் சேர்ந்த பிராம்மணங்களில் ஐதரேய

பிராம்மணமும் கௌஷீதகீ பிராம்மணமும் (சாங்காயன பிராம் மணம் என்றும் இதற்குப் பெயர் உண்டு) நமக்கு வந்திருக்கின் றன. இவற்றைச் சேர்ந்த ஆரண்யகங்களில் வரும் 'ஐதரேய உபநிஷத்'தும் 'கௌஷீதகீ உபநிஷத்'தும் இன்றைக்கும் வழக் கில் உள்ளன.

சுக்ல யஜுஸைச் சேர்ந்த பிராம்மணங்களில் 'சதபத பிராம் மணம்' ஒன்றே அனுஷ்டானத்தில் இருப்பது. இது மாத்யாந் தின சாகை, காண்வ சாகை இரண்டிலும் (கொஞ்சங் கொஞ் சம் வித்யாஸங்களோடு) பொதுவாக இருப்பது. வேதங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் விளக்கமாக இருக்கிற பெரிய புஸ்தகம் இது. ஆரண்யகமாகவும், ஆரண்யகம் பூராவுமே உபநிஷத்தாகவும் இருக்கப்பட்ட 'பிருஹதாரண்யகம்' ஒன்றே இன்றைக்கு சுக்ல யஜுஸில் நமக்குக் கிடைத்திருப்பது. 'ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்' இந்த வேதத்தின் ஸம்ஹிதா பாகத்திலேயே வருகிறது என்று முன்னேயே சொன்னேன்.

கிருஷ்ண யஜுஸில் இப்போது வழக்கில் இருக்கிற பிராம்ம ணம் 'தைத்திரீயம்'தான். இந்த வேதத்தின் ஆரண்யகங்களிலும் 'தைத்தீரியம்' என்பது இருக்கிறது. அதில்தான் தைத்திரீய உபநிஷத்தும், மஹா நாராயண உபநிஷத்தும் இருக்கின்றன. நிறையப் பிரயோஜனப்படுகிற ஸூக்தங்களும் மந்திரங்களும் மஹா நாராயண உபநிஷத்தில் இருப்பவையே. 'மைத்ராயணி ஆரண்யக'மும் அதே பேரைக் கொண்ட உபநிஷத்தும் இதே கிருஷ்ண யஜுஸில் கிடைத்திருக்கின்றன. கட சாகை (ஸம்ஹிதை), அதன் பிராம்மணம், ஆரண்யகம் எதுவும் இப்போது அனுஷ்டானத்தில் இல்லாத போதிலும் அதன் கடைசியில் வருகிற கடோபநிஷத் மட்டும் வழக்கில் இருக்கிற தென்று முந்தியே சொன்னேன்.

இதேபோல ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தும், கிருஷ்ண யஜுஸைச் சேர்ந்த ச்வேதாச்வதர ஸம்ஹிதையின் முடிவாக வருவது என்றாலும் இந்த உபநிஷத்தைத் தவிர அந்த சாகை யின் மற்ற பாகங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

ஸாம சாகா ஸம்ஹிதைகளில் 997 நஷ்டமாகி விட்ட போதி லும், அதன் பிராம்மணங்களில் மட்டும் ஏழெட்டுத் தப்பிப்

பிழைத்திருக்கின்றன. தண்ட்ய பிராம்மணம், ஆர்ஷேய பிராம் மணம், தேவதாத்யாய பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோப நிஷத் பிராம்மணம், வம்ச பிராம்மணம், (ஷட்விம்ச பிராம்மணம், ஸாமவிதான பிராம்மணம், சாந்தோக்ய பிராம்மணம், ஜைமிநீய பிராம்மணம்) என்றிப்படிப் பல இருக்கின்றன. இந்த வேதத்தைச் சேர்ந்த ஆரண்யகங்களில் தலவகார ஆரண்யகம் என்பதைத் தலவகார பிராம்மணம் என்றும் சொல்வதுண்டு. இது ஜைமிநீய பிராம்மணத்தில் வருவதுதான். இதில் கடைசி யில் உள்ளதுதான் கேனோபநிஷத். அதனால் அதற்குத் 'தலவகார உபநிஷத்' என்றும் ஒரு பெயர் இருக்கிறது. சாந்தோக்ய பிராம்மணத்திலிருந்து 'சாந்தோக்ய உபநிஷத்' கிடைத்திருக்கிறது.

அதர்வ வேதத்தில் எல்லாம் போய்விட்டாலும், அதிலி ருந்து 'பிரச்னம்', 'முண்டகம்', 'மாண்டூக்யம்' என்ற மூன்று உபநிஷத்துகள் கிடைத்திருப்பதாக முன்பே சொன்னேன். 'நிரு ஸிம்ம தாபினீ உபநிஷத்'தும் அதர்வத்தைச் சேர்ந்ததுதான். இந்த வேதத்தில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஒரே பிராம்மணத் துக்கு 'கோபத பிராம்மணம்' என்று பெயர்.

1180 சாகைகளில் இப்படி ஏழெட்டு மட்டும் மிஞ்சியிருப்ப துங்கூட அடுத்த தலைமுறைக்கு நசித்துப் போய்விடும்படியா கப் பண்ணி விட்டால், அது மஹாபாபமாகும். ஒரு பரிஹார மும் பிராயச்சித்தமும் இல்லாத பாபமாகும்.

திராவிட தேசம் என்று சொல்லப்படுகிற தக்ஷிண தேசத் தில், கேரளத்தில், வேத வித்யையானது நம்பூதிரிகளுக்குள் இன்னமும் அணையாமல் இருந்து வருவதைச் சொன்னேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆந்திரத்தில் வேதாப்பியாஸம் சமீபம் வரையில் நன்றாக நடந்திருக்கிறது. இதற்குப் பெரிய ஆதர வாக இருந்தது விஜயவாடாவில் நவராத்திரி ஸமயத்தில் நடத்திவந்த வருஷாந்தரப் பரீக்ஷைகளும், வித்வத்ஸதஸும் ஆகும். பரீக்ஷையில் தேறினவர்களுக்கும், ஸதஸில் கலந்து கொண்ட பண்டிதர்களுக்கும், ரொக்கமாகப் பணம் கொடுத்து ஸம்மானிப்பார்கள். அதோடுகூட ஒரு ஸர்ட்டிஃபிகேட் (நற்சான்றுப் பத்திரம்) கொடுப்பார்கள். இதிலே விசேஷம்

என்ன என்றால், இந்தப் பரீக்ஷைக்கும், ஸதஸுக்கும் வெளியூர்களிலிருந்து, தூர தூரப் பிரதேசங்களிலிருந்துகூடப் பிரம்மசாரிகளும், க்ருஹஸ்த வைதிகர்களும் வருவார்கள். பிற்பாடு இவர்கள் தங்கள் ஊருக்குத் திரும்புகிறபோது வழியிலுள்ள கிருஹஸ்தர்களின் வீடுகளில் ஸர்ட்டிஃபிகேட்டைக் காட்டினால் அந்த கிருஹஸ்தர்கள் இவர்களுக்கு நிரம்ப மரியாதை செய்வார்கள். இவர்களை அதிதிகளாக உபசரித்து ஸத்காரம் செய்வதோடு, தாங்களும் திரவிய ஸம்மானம் செய்வார்கள். இதே மாதிரி, ஆந்திர தேசத்தில் ஒரு கலியாணம் என்று பண்ணும் போது, அதில் வேத பண்டிதர்களுக்கென்று ஒரு பங்கு தக்ஷிணையாக ஒதுக்குகிற வழக்கமும் இருந்தது. இப்பேர்ப்பட்ட Cash incentive-கள் (ரொக்கத் தொகை தருகிற ஊக்க உற்சாகம்) காரணமாக வேதாப்யாஸம் ஆந்திர தேசத்தில் செழிப்பாக இருந்தது.

பிராமணன் 'பணம் பணம்' என்று பறக்கக் கூடாதுதான். அப்படிப் பறந்தால் அவன் பிராமணனே இல்லை. ஆனாலும், வேதம் தவிர மற்ற எந்தத் தொழிலில் போனாலும் பர்ஸ் நிறையப் பணம் வரும்; வேதத்துக்கு (வைதிக வாழ்க்கைக்கு)ப் போனால் அன்ன வஸ்திரத்துக்குக்கூட வழியில்லாமல் அவஸ்தைப்பட வேண்டியதுதான் என்கிற சூழ்நிலை போய், வைதிகனும் ஓரளவு ஸுபிக்ஷமாக, நிர்விசாராமாக ஜீவ யாத்திரை நடத்த முடியும் என்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்ததால்தான் தெலுங்கு தேசத்தில் ஸமீப காலம் வரையில் வேதாப்பியாஸம் ஓரளவுக்கு நல்ல நிலையில் இருந்திருக்கிறது.

தேசம் பூராவுக்கும் திட்டம் போட்டு, குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் இப்படி அவசியமான திரவிய சகாயத்துக்கு வழிகள் செய்துதான் இப்போது வேத பாடசாலைகளை உயிர்பிக்கப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தமிழ்நாட்டில் கடைசியாக நாயக்கர், மஹாராஷ்டிரர் முதலிய ஹிந்து ராஜாக்கள் ஆண்டவரையிலும், அதற்கப்புறம் இங்குள்ள சுதேச ஸம்ஸ்தானங்களிலும் வைதிகர்களுக்கு நிரம்ப ராஜமானியங்கள் அளிக்கப்பட்டு வந்தன. ஒரு வேதாசாகை முழுவதையும் அத்யயனம் செய்கிறவனுக்கு 'ச்ரோத்ரியன்'

என்று பெயர். 'ச்ருதி' என்றால் வேதம் அல்லவா? அதிலிருந்து வந்தது 'ச்ரோத்ரியன்'. இப்படிப்பட்ட ச்ரோத்ரியனுக்குப் பூதானம், சின்னதாக ஒரு கிராமத்தையேகூடத் தானம் பண்ணுவது, அனேகத் தமிழ் ராஜாக்களின் வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. அந்தக் கிராமத்துக்கு வரி கிடையாது. 'இறையிலி' என்று இதைத்தான் பழைய சாஸனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. 'பிரம்மதேசம்' என்று இப்போது சொல்லப்படுகிறவை பிராமணனுக்குத் தானமாக ('தேய'மாக) தரப்பட்ட ஊர்கள்தான். 'பிரம்மதேயம்' என்றே சாஸனத்தில் போட்டிருக்கும். 'சதுர்வேதி மங்கலம்' என்ற பெயரிலுள்ள ஊர்கள், நான்மறையாளருக்கு ராஜமான்யமாகத் தரப்பட்டவையே. வேதாத்யயனம் பண்ணி இன்னொருத்தனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறவர்களுக்கு ஸம்பாத்தியமுள்ள வேறு வேலை இல்லாதபடியால், அவர்களால் கிஸ்தி கட்ட முடியாது என்று உணர்ந்தே வரி விலக்கு அளித்திருந்தார்கள். நவாப் ராஜ்யத்திலும், கம்பெனி ஆட்சியிலும், பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்திலுங்கூட இந்த வரிவிலக்கு நீடித்தது. வேதத்தை வளர்க்க இவர்களாக ஏற்பாடு பண்ணாவிட்டாலும், ஏற்கெனவே ச்ரோத்ரிய கிராமங்களுக்கு இருந்த வரிவிலக்கை மட்டும் ரத்துப் பண்ணாமலேயிருந்தார்கள். அப்படியும் பிராமணர்கள் தாங்களே நிலங்களை விற்றுவிட்டு, ஸர்ட்டிஃபிகேட்டுகளாக மாற்றிக் கொண்டு கிராமத்தையும் விட்டு டவுன்களுக்கு வந்து, இங்கிலீஷ் படிப்பு, இங்கிலீஷ் ஸர்க்காரில் வேலை என்று போய், வேத சம்பந்தத்தை அடியோடு கத்தரித்துக் கொண்ட துர்க்கதி உண்டாகி விட்டது.

லௌகிகத்தில் (உலகியலில்) பிரவிருத்தி (தொழிலீடுபாடு) வைத்துக் கொள்ளாமல் ஆத்ம லாபகரமான காரியங்களையே தனக்காகவும் ஸமூகத்துக்காகவும் பாரம்பரியமாகச் செய்து வருவது என்ற உன்னதமான ஏற்பாடு நம் ஒரு தேசத்தில்தான் இந்த லோகம் பூராவிலுமே யுக யுகாந்தரமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இதன் பெருமையை பிராமணர்களே உணரத் தவறி, வேதத்தைவிட்டு வெள்ளைக்கார நாகரிகத்துக்குப் பாய்ந்தபின் மற்றவர்களும் இந்த ஜாதியின் அவசியத்தை மறந்து போன ஸ்திதி ஏற்பட்டு விட்டது!

பிராமணர் கடமை

இவ்வளவு தூரம் கேட்டதற்குப் பிரயோஜனமாக, பிராமணர்கள் எல்லாரும் ஏதாவது ஒரு காரியம் வேதத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பண்ண வேண்டும். நித்தியம் பிரம்ம யக்ஞம் பண்ண வேண்டும். பஞ்சமஹா யக்ஞங்களில் அது ஒன்று. இங்கே 'பிரம்ம' என்றால் வேதம் என்று அர்த்தம். அகண்ட தீபம் போல் மந்திர சக்தியானது நம்மிடம் அணையாதிருப்பதற்காக நாம் அதைச் செய்ய வேண்டும். நாம் அத்தியயனம் பண்ண வேண்டிய சாகையின் மஹரிஷி எவரோ அவருக்குத் தர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும். பண்ணிவிட்டு இரண்டு அக்ஷரமாவது வேத அத்தியயனம் பண்ண வேண்டும். அதுவும் முடியாவிட்டால், காயத்ரீ ஜபத்தையாவது விடாமல் செய்ய வேண்டும். காயத்ரீ வேதத்தின் ஸாரமானது. காயத்ரீயை உபதேசம் பண்ணிக் கொண்ட பின்புதான், வேதாக்ஷர உச்சாரணம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய காயத்ரீயை ஸஹஸ்ராவிருத்தி (ஆயிரம் முறை ஜபிப்பது) தினந்தோறும் செய்ய வேண்டும். கடைசிப் பக்ஷம் பத்தாவது பிரதி வேளையும் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காயத்ரீ மந்திரம் சித்த சாந்திக்குக் காரணம். அதனுடைய தேவதை சூரியன். சூரியனுக்கு உரிய நாளாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை, இந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும் லீவு நாளாக இருக்கிறது. ஆகையால் அன்று மட்டுமாவது விடியற்காலம் 4 மணிக்கு எழுந்து எல்லாரும் ஸஹஸ்ராவிருத்தி, காயத்ரீ ஜபம் செய்ய வேண்டும். செய்தால் க்ஷேமம் உண்டாகும்.

புருஷஸூக்தம், ஸ்ரீ ஸூக்தம், ருத்ரம் முதலான வேத ஸூக்தங்களையாவது எல்லாப் பிராமணர்களும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இதெல்லாம் தற்போது உத்தியோகங்களில் இருக்கிற பிராமணர்களுக்குச் சொன்னது. இனிமேல் இவர்கள் பூராவாக அத்யயனம் பண்ணுவது கஷ்டமாதலால், அதமபக்ஷம் வேத சம்பந்தமாக இவ்வளவாவது செய்தாக வேண்டும் என்றேன். ஆனால், கஷ்டத்திலும் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு முடித்தால் தான் பெருமை ஜாஸ்தி. அந்த விதத்தில் இவர்கள் என்ன கஷ்டமானாலும் பெரிதில்லை என்று, எத்தனையோ ஆயிரம் தலைமுறைகளாகத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிற வேத வித்யையை ஸ்வீகாரம் பண்ணியே தீருவது என்று பக்திசிரத்தையும் வைத்து விட்டால், இப்போதிருந்தாவது அத்யயனத்தை ஆரம்பித்துச் சில வருஷங்களில் பூர்த்தி செய்துவிடலாம். மேலே மேலே ஆராய்ச்சி பண்ணி, ஐம்பது வயசு, அறுபது வயசுக்கு அப்புறங்கூடப் பல வருஷங்கள் படித்து, உழைத்து பிஹெச்.டி. பட்டம் முதலானதுகளைப் பல யூனிவர்ஸிடிகளில் வாங்குகிறவர்கள் இல்லையா? மனஸ் இருந்தால் எதுவும் செய்யலாம். வேதம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாமலிருந்துவிட்டு, அப்புறம் ஓர் ஆவேசம் வந்து நாற்பது வயசுக்குமேல் அத்யயனம் பண்ணினவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம் வேத ரக்ஷணத் திட்டங்களின் பொறுப்புள்ள office-bearer-களிலேயே இப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனபடியால் சிரத்தையும் சங்கல்பமுந்தான் முக்கியம்!

வயதாகி உத்யோகத்துக்கு வந்துவிட்ட பிராமணர்களின் சொந்த விஷயம் எப்படிப் போனாலும், இவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தப்பாமல் வேத அறிவைத் தர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அத்யயனம் பண்ணுவதற்கு விட முடியா விட்டாலும் (இப்படி நானே விட்டுக் கொடுத்துச் சொல்வது தப்புத்தான். நான் கொஞ்சம் இளக்கிக் கொடுத்து விட்டால் பாக்கியும் பிசுபிசுவென்று போய்விடும். ஆனாலும், நான் பிடிவாதமாக ஓர் ஆக்ஞை போடுவதால் ஒன்றுமே நடக்காமல் போய்விடுமோ என்பதால், இப்படி விட்டுக் கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதாகிறது), தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எட்டாம் வயசில் உபநயனத்தைப் பண்ணி, அப்புறம் ஏழெட்டு வருஷமாவது ஸாயங்காலங்களில் ஒரு மணி நேரம் முக்யமான வேத பாகங்களைக் கற்றுக் கொடுக்க ட்யூஷன் வைக்க வேண்டும். ஓரிடத்தில் பல பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக்

கூட்டுறவு அடிப்படையில் (co-operative basis) இதைச் செய்தால் செலவு குறையும். அதோடு ஏழைப் பசங்களும் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இன்றைக்கும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நடக்கும் வேத பாடசாலைகள் மூடிப் போகாதபடியும், இவற்றில் மேலும் வித்யார்த்திகள் சேருமாறும் பண்ண வேண்டும். வித்யார்த்திகளுக்கும் அத்யக்ஷகர்(வாத்தியார்)களுக்கும் கணிசமான திரவிய சகாயம் பண்ணினால்தான் இந்தக் காரியம் நடக்கும். முன்னமே சொன்ன மாதிரி, பிராமணனுக்கு ரொம்பவும் ஜாஸ்தியாக லௌகிக சௌகரியங்களையும், தன வஸதியையும் தரக் கூடாதுதான். என்றாலும், நல்ல ஸம்பாத்தியம் தரக்கூடிய பல தொழில்கள் அவர்களை வசீகரிக்கிற தற்காலத்தில், சிலராவது இப்படிப் பூரணமாக வேதத்தைக் கற்றுக்கொண்டு பிற்பாடு சொல்லிக் கொடுப்பது என்ற பிராமண ஸ்வதர்மத்தையே செய்ய வேண்டுமானால், அப்படிப்பட்டவர்கள் 'இல்லை' என்று அழாத அளவுக்கு அவர்களுக்கு வஸதி பண்ணித் தரத்தான் வேண்டும். ஆதியில் இல்லாத அனேக புதுப்புது சௌகரியங்களும், சுக சாதனங்களும் வந்துவிட்ட இந்த நாளில், சிலரை மட்டும் பரம வைராகிகளாக இருந்து கொண்டு ஸ்வதர்மத்தைப் பண்ணுங்கள் என்று சொன்னால், வேதரக்ஷணம் என்பது நின்றே போய்விட வேண்டியதுதான். அதனால் வேதத்துக்கே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும்படியாகச் சிலரைப் பண்ணும்போது, அவர்களுக்கு நாம் நன்றாகச் சம்மானம் செய்து, திரவிய சகாயம் நிறையக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அவர்களுக்கு 'லக்ஸுரி' கூடாதாயினும், மற்ற தொழில்கள் அவர்களை இழுத்துக் கொள்ளாத அளவுக்கு ஸௌகர்யம் பண்ணித் தரத்தான் வேண்டும். இப்படியெல்லாம் செய்யத்தான் அனேகத் திட்டங்கள் நடத்தி வருகிறோம்.

வேத ரக்ஷணத் திட்டங்கள்

எனக்கு (1954-ல்) ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி பெரிய உத்ஸவ மாகப் பண்ண வேண்டும் என்பதற்கு, பக்தர்கள் என்னிடம் அனுமதி கேட்டார்கள். அப்போது நான் சொன்னது இதுதான்: 'எனக்கென்று ஓர் உத்ஸவமும் வேண்டாம். இந்தத் தேசத்தை விட்டு என் காலத்தோடு வேதம் போய்விட்டது என்ற அபக்கி யாதி எனக்கு ஏற்படாதபடி பண்ணிவிட்டால் அதுதான் எனக்கு உத்ஸவம்' என்று சொன்னேன். அதைப் பண்ண என்னால் முடியா விட்டால் எனக்கு உத்ஸவம் கொண்டாடிக் கொள்ள லாயக்கே இல்லை என்று சொன்னேன்.

இதற்கு மேல்தான், 'ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி டிரஸ்ட்' என்று ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது வேத பாஷ்யங்களைப் படிப்பதற்கு உற்சாகமூட்டுவதற்காக ஏற்படுத்திய டிரஸ்ட்.

வேதங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லித் தாத்பரியங்களை விளக் குவதே வேத பாஷ்யம். வேத மந்திரங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்வதான இந்தக் காரியம் வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணின பிற்பாடு செய்ய வேண்டியதுதான்.

ஆனாலும் அப்போதிருந்த நிலையில் வேத அத்யயனம் பண்ணுகிறதாவது கொஞ்சம் கொஞ்சம் நடந்து வந்தது. அதற்கப்புறம் பாஷ்யம் படிப்பதுதான் அடியோடு போய்விடு கிற மாதிரி இருந்தது. அதனால் அதற்கு முதலில் உயிர் கொடுக்க வேண்டும் என்று இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தது.

அப்புறம் (1957-ல்) கலவையில் நான் பீடத்துக்கு வந்து ஐம்பது வருஷம் முடிந்ததைக் கொண்டாட வேண்டும் என்று பக்தர்கள் ஆசைப்பட்டபோது, வேத பாஷ்யத்தோடு நின்றால் போதாது என்று, நேரே வேத அத்யயனத்துக்கு ஏற்பாடு

பண்ணி வேதபாடசாலைகளை எடுத்துக் கொண்டு நடத்துவதற்குக் கலவை பிருந்தாவன டிரஸ்ட் ஏற்படுத்தினோம். கலவை தான் என்னுடைய குரு, பரமகுரு என்கிற இரண்டு பூர்வாசாரியர்களின் ஸித்தி ஸ்தலம். அங்கே அவர்களுக்குப் பிருந்தாவனம் (ஸமாதி) இருக்கிறது. அவர்களுக்கு அர்ப்பணமாகிற விதத்தில் கலவை பிருந்தாவன டிரஸ்ட் என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது.

பிற்பாடு, 'வேத தர்மசாஸ்திர பரிபாலன ஸபை' என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அனேக இடங்களில் வேத ஸம்மேளனங்கள் நடத்திப் பண்டிதர்களைக் கௌரவிக்க ஏற்பாடாயிற்று.

அப்புறம் (1960-ல்) இந்த எல்லாக் காரியங்களையும் சேர்த்துப் பிடித்து நடத்துவதற்காக 'வேத ரக்ஷண நிதி டிரஸ்ட்' என்பதை ஏற்படுத்திற்று. இப்போது இந்தியா முழுவதிலும் வேத பாடசாலைகள் நடத்துவதற்கும், வேத பண்டிதர்களைக் கௌரவிப்பதற்கும் இந்த டிரஸ்ட்தான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு, அனேகத் திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறது.

இதிலே ஒரு திட்டம். பாடசாலைகளிலோ அல்லது சம்பிரதாயமான வைதிகர்களின் கிருஹத்திலோ இந்தியா முழுதிலும் எங்கே எந்தப் பையன் அத்யயனம் செய்தாலும் சரி, அப்படிப்பட்டவர்களுக்காகப் பல இடங்களில் வருஷத்துக்கு ஒரு பரீக்ஷை வைக்கிறோம்.

ஒரு சாகையை அத்யயனம் பண்ணி மனப்பாடமாக்கிக் கொள்ள எட்டு வருஷம் பிடிக்கிறது. எட்டு வருஷமும் இப்படி வருஷாந்தரப் பரீக்ஷை நடத்தி, முடிகிறபோது பட்டம் தருகிறோம். முன்னே நான் வேதங்களை அத்யயனம் பண்ணுவதில் பதம், கிரமம் என்று பல இருப்பதாகச் சொன்னேன் அல்லவா? இதன்படி 'பதாந்த ஸ்வாத்யாயி' அல்லது 'க்ரமபதி' என்று பட்டம் கொடுக்கிறோம்.

பட்டம் இருக்கட்டும். திரவிய சகாயம் செய்து அல்லவா வேத வித்யையை ஊக்க வேண்டும்? இதற்கு என்ன செய்கிறோமென்றால், படிக்கிற காலத்திலேயே அத்யாபகர் (குரு), வித்யார்த்திகள் (சிஷ்யர்கள்) ஆகிய இருவருக்கும் ஒரு விகிதாசாரப்படி சம்பாவனைகளைக் கணக்குப் பண்ணிக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறோம். இதிலிருந்து அத்யாபகருக்கு

மாஸா மாஸம் கொடுத்து விடுகிறோம். அரைகுறையாகக் கற்றுக்கொண்டு வித்யார்த்தி ஓடிவிடக் கூடாது என்பதால், அவனுக்கு மட்டும் அத்யயனத்தை முடிக்கிறபோதுதான் சேர்த் துத் தருகிறோம்.

இந்தத் திட்டத்தின்படி, ஒரு குரு, ஒரு வருஷத்துக்கு ஒரு வித்யார்த்திக்கு நூறிலிருந்து நூற்றைம்பது ரூபாய் வரையில் பெறுகிறார். பத்து வித்யார்த்திகள் இருந்தால், குருவுக்கு ஒரு வருஷத்தில் 1500 ரூபாய் கிடைக்கும். ஒவ்வொரு வித்யார்த்தி யின் பங்கிலும், வருஷத்துக்கு முந்நூறு, நானூறு (ரூபாய்கள்) சேர்ந்து எட்டு வருஷ முடிவில் அவனுக்கு இரண்டாயிரத்தி லிருந்து நாலாயிரம் ரூபாய் வரையில் lumpsum ஆக (ஒட்டு மொத்தமாக)க் கொடுக்கிறோம்.

இப்படி அத்யயனம் முடித்தபின் காவியம், சாஸ்திரம் முதலியவற்றையும் படித்து, ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் நல்ல ஞானத்தை அபிவிருத்தி பண்ணிக்கொண்டு, 'ஸலக்ஷண கனபாடி' என்ற தகுதியைப் பெறுகிற வித்யார்த்திக்கு 1500-லிருந்து 3000 ரூபாய் வரை சம்பாவனை செய்கிறோம். ஒவ்வொரு வித்யார்த்தியும் பெறுவதில் கால் பங்கு குருவுக்கும் கொடுக்கிறோம்.

அத்யயனத்துக்குப் பின் ஸலக்ஷண கனபாடியாகத் தேர்ச்சி பெற மூன்று, நாலு வருஷங்கள் படிக்க வேண்டியிருக்கிற தென்று அனுபவத்திலிருந்து தெரிகிறது.

'ஸமிதாதானம்' என்று தினமும் அக்னியில் மந்திர பூர்வ மாக ஸமித்துக்களை ஹோமம் பண்ண வேண்டியது பிரம்மச் சாரியின் தர்மம். அதேமாதிரி இன்னொரு தர்மம், வீடு வீடாகப் போய் பிக்ஷை வாங்கி வருவது. வேதம் படிப்பதோடு மட்டுமில்லாமல் இப்படி ஸமிதாதானமும் பிக்ஷாசர்யமும் செய்கிற வித்யார்த்திகளுக்கு, சம்பாவனையை இரட்டிப்பாக் கிக் கொடுக்கிறோம்.

ஸலக்ஷண கனபாடி ஆனதற்குப் பிறகுதான் முதலில் சொன்ன வேத பாஷ்யப் படிப்பு வருகிறது. அதற்கு ஏழெட்டு வருஷம் பிடிக்கிறது.

அதாவது வேதக் கல்வி பூரணமாக ஆவதற்கு முதலில் எட்டு வருஷம் (க்ரமபதி பிருது வாங்குவதற்கு), அப்புறம் ஸலக்ஷண கனபாடியாக நாலு வருஷம், பிற்பாடு பாஷ்யத் துக்கு ஏழு வருஷம் என்று சுமார் இருபது வருஷங்கள் பிடிக் கின்றன. முதல் கிளாஸிலிருந்து எம்.ஏ. வரைக்கும் படித்து முடிக்க 17, 18 வருஷம் ஆகவில்லையா? அப்படித்தான் இதுவும். அதைவிட நிறைய ஆத்ம க்ஷேமம் தருகிற, அதைவிட உபயோகமான, லோக உபகாரமான படிப்பு வேத வித்யை!

வேத பாஷ்யம் படிக்க வருகிறபோதே, ஒருத்தனுக்கு உத்தியோகத்துக்குப் போகிற வயசு வந்துவிடுகிறது. அவனை அப்படிப் போகாமல் இதற்குத் திருப்பிவிட வேண்டுமானால், படிக்கிறபோதே ஸ்டைஃபன்ட் மாதிரிக் கொடுத்தால்தான் முடியும் என்று நினைத்தோம். அதனால் ஏழு வருஷங்களில் பதின்மூன்று பரீக்ஷைகள் நடத்தி, ஒவ்வொன்றிலும் பாஸ் பண்ணினவுடன் முதல் வகுப்பானால் மாஸத்துக்கு 60 ரூபாய், இரண்டாவது வகுப்பானால் 40 ரூபாய், மூன்றாவது வகுப்பா னால் 30 ரூபாய் என்று சன்மானம் செய்கிறோம். தவிர, இரண் டாவது பரீக்ஷை கொடுத்தவன் மூன்றாவது பரீக்ஷைக்குப் போகிற வரைக்கும் அவனுக்கு உபயோகமாயிருப்பதற்காக 100 ரூபாயும், இப்படியே மூன்றாவது பரீக்ஷை கொடுத்தவ னுக்கு 200 ரூபாயும், அதற்கு மேலான பரீக்ஷைகள் கொடுக்கிற வர்களுக்கு 250 ரூபாயும் விசேஷ சன்மானமாகத் தரப்படு கிறது. ஒரு வித்யார்த்தி இரண்டு தரம் ஃபெயிலானாலுங்கூட இந்தச் சன்மானம் கொடுக்கப்படுகிறது. எப்படியாவது அவர் கள் இந்தப் படிப்பை விட்டுவிடாமல் தொடரப் பண்ண வேண்டும் என்பதே எனக்கு விசாரமாக இருப்பதால், இப்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. அதாவது பிரதி வருஷமும் வேத பாஷ்ய வித்யார்த்தி ஒருவனுக்கு சுமார் 600 ரூபாய் கிடைக்கப் பண்ண வேண்டுமென்பது திட்டம்.

இப்படியெல்லாம் சுமார் இருபது வருஷம் படித்து முடிக் கிறவனை, அப்படியே கடைசி வருஷ சம்பாவனையோடு மட்டும் நடுத்தெருவில் விட்டு விடக்கூடாது! அவனுடைய வேத வித்யை அவனுக்கு எந்நாளும் கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழி பண்ணுமாறு செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றிற்று. இதற்கு மூலதனமாக முழுப்படிப்பையும் முடித்துவிட்டுப்

போகிறவனுக்கு முதல் வகுப்பில் தேறியிருந்தால் 7000 ரூபா
யும், இரண்டாம் வகுப்பானால் 5000 ரூபாயும், மூன்றாம்
வகுப்பானால் 3000 ரூபாயும் கொடுக்கிறோம்.

முதல் வகுப்பில் தேறியவனுக்கு 'பாஷ்ய ரத்ன' என்றும்,
இரண்டாவதில் தேறியவனுக்கு 'பாஷ்ய மணி' என்றும்,
மூன்றாவதில் தேறியவனுக்கு 'பாஷ்யக்ஞ' என்றும் பட்டம்
கொடுக்கிறோம்.

இவை தவிரப் பாரம்பரிய நியமாத்யயனத் திட்டம்
என்றும் ஒன்று வைத்திருக்கிறோம். அது என்னவென்றால்,
குருகுலவாஸம் என்பது சில தலைமுறைகளுக்கு முன்னேயே
பல இடங்களில் மாறி ஒரு பிரம்மசாரியானவன் வேறே
குருவைத் தேடிப் போய் அவரோடு வாஸம் பண்ணாமல் தன்
தகப்பனாரிடமிருந்தே படிக்கிற முறையாக ஆகி இருக்கிறது.
இப்படி அனேகக் குடும்பங்களில் தகப்பனார்-பிள்ளை
என்பதே குரு-சிஷ்யக் கிரமமாக அமைந்து சில தலைமுறை
களாக வேத வித்யை இவ்விதத்தில் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது.
தற்போதும் அபூர்வமாக இப்படி வீட்டிலேயே பிதா-புத்ரன்
என்று படித்து வருகிறவர்களை உத்ஸாஹப்படுத்தி விருத்தி
செய்ய வேண்டும்; நல்ல வேத சாஸ்திர ஞானம் உள்ள ஒரு
பிராமணர், தன் பிள்ளைக்கும் அதைக் கற்றுக் கொடுக்கும்படி
யாக ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே நியமாத்யயனத்
திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். இதன்கீழ் ஒவ்வொரு வித்யார்த்தி
யும் திட்டத்தில் சேர்கிறபோதே, அவன் பேரில் 12,500 ரூபாய்
மூலதனம் போட்டு விடுகிறோம். அதன் வட்டியிலிருந்து அவ
னுடைய படிப்புக் காலம் முழுவதும் மாஸா மாஸம் 40 ரூபாய்
ஸ்டைஃபண்டும் படிப்பைப் பூர்த்தி பண்ணுகிறபோது
'லம்ப்'பாக 9000 ரூபாயும் கொடுக்கிறோம். அதோடுகூட,
முதலில் இவன் பேரில் போட்ட 12,500 ரூபாய் மூலதனத்தின்
வட்டியிலும் 80% இவனுக்கு ஆயுஸ் உள்ளவரையில் கிடைத்து
வரும்.

வேத பாஷ்யம்

அர்த்தம் தெரியாமலே வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணி அந்தச் சப்தத்தை ரக்ஷித்து வந்தாலும் போதும், மந்திர சக்தி வாய்ந்த அந்தச் சப்தமே க்ஷேமத்தைக் கொடுத்துவிடும்; அர்த்தம் தெரியாமலும், ஒரு நம்பிக்கையின் பேரில் வேதாத்ய யனம் பண்ணுவதுதான் வீர்யவத்தரம் – என்றெல்லாம் நடுநடுவே சொல்லியிருக்கிறேன். அதனால் அதுதான் என் பூர்ணமான அபிப்பிராயம் என்று அர்த்தமில்லை! வேதத்துக்கு அர்த்தம் தெரிந்து கொள்வதென்றால் அதற்கு ஏகப்பட்ட காலம் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அத்யயனத்துக்கு அப்புற மும் இத்தனை வருஷம் ஒருவனைப் பாடசாலையில் கட்டிப் போடுவது என்றால் சிரமம்தான். அதனால்தான் அர்த்தம் தெரிந்து கொண்டுதான் வேதாத்யயனத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்றால் ரொம்பப் பெரிசாக எதிர்பார்த்து அடியோடு ஒன்றுமே நடக்காமல் போய்விடப் போகிறதே, அத்யயனத்துக் குக்கூட யாரும் வராமலே போய்விடப் போகிறார்களே என்று நினைத்து பாதி ஸீரியஸாகவும், பாதி விளையாட்டாகவும், 'அர்த்தமே வேண்டாம்; (வேத) சப்தமே போதும்' என்று சொல்லி வந்தேன்.

வாஸ்தவத்தில், சப்தத்தை மட்டும் ரக்ஷித்துத் தருகிறவர் களாவது நிறைய இருக்க வேண்டும்; அதோடுகூட வேத மந்திரங்களுக்கு அர்த்தத்தையும் தெரிந்து கொண்ட சிலராவது இருக்கும்படியாகவும் பண்ணத்தான் வேண்டும். இதனால்தான் வேதபாஷ்யத்தில் ரொம்பவும் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக் கிறோம்.

வேதத்துக்கு விசேஷமான அர்த்த கௌரவம் இருப்பதால் தான் அனேக மஹான்கள் அவற்றுக்குப் பாஷ்யம் என்கிற பேரில் விரிவாக அர்த்தம் (உரை) எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அவை வீணாகப் போக விடலாமா?

நாம் நம் அகங்களில் விவாஹம் முதலான பல காரியங்கள், சிரார்த்தம் முதலான பித்ரு காரியங்கள், இன்னும் சில ஹோமங்கள், ஆவணியவிட்டம் (உபாகர்மம்) முதலான வைதிக காரியங்கள் என்று பலவற்றைப் பண்ணுகிறோம். இவற்றின்போது வாத்தியார் சொல்லிக் கொடுக்கிற மாதிரி அனேக வேத மந்திரங்களைச் சொல்கிறோம். அடியோடு இந்தக் கர்மாக்களை விட்டுவிடுகிற துர்பாக்கிய ஸ்திதி ஈச்வரா னுக்ரஹத்தில் இதுவரை ஏற்படவில்லை. ஆனாலும் முன்னைக்கு இப்போது தினந்தினமும் கர்மாக்கள் க்ஷீணித்துக் கொண்டுதான் வருகின்றன. இதற்கு ஒரு முக்யமான காரணம், சொல்கிற மந்திரங்களுக்கு அர்த்தம் தெரியாததுதான். அர்த்தம் தெரியாமலே, வாத்தியார் சொன்னதை ஒப்பிக்கிறது என்றால் இந்தக் காலத்தில் படிப்பாளிகளாக இருக்கப்பட்ட நாகரிகக் காரர்களுக்கு அதிலே ஈடுபாடு இருப்பதில்லை. அர்த்தம் தெரியாவிட்டாலும், சிரேயஸ் என்று நம்பிக்கையோடு சொல் கிற சிரத்தையை இந்தக் காலத்தில் எதிர்பார்க்க முடியாது. வாஸ்தவத்திலும், ஒவ்வொரு சடங்குக்கும் வெவ்வேறு மந்திரம் இருப்பதாலேயே அததற்கும் பொருத்தமான அர்த்தத்தோடு தான் அவை இருக்கின்றன என்று ஆகிறது. அந்தத் தாத்பரியத் தைத் தெரிந்து கொண்டால், அவற்றில் பலவற்றுக்கு scientific basis (விஞ்ஞானபூர்வமான ஆதாரம்) இருப்பதாகத் தெரி கிறது; இன்னும் பல மந்திரங்களுக்கு emotional appeal (உணர்ச்சி பூர்வமான கவர்ச்சி) இருப்பது அவற்றுக்கு அர்த்தம் தெரிகிற போதுதான் வெளியாகிறது. இப்படி அர்த்தம் தெரிந்தால் ஈடுபாடு உண்டாகிறது. இதனால்தான் ஈடுபாடே இல்லாமல் மொண மொண என்று எதையாவது சொல்வதைத் 'திவச மந்திரம்' என்றே சொல்கிற வழக்கம் வந்துவிட்டது! ஆகை யால், இனிமேலாவது திவஸ மந்திரம் உள்பட எல்லாவற்றுக் கும் அர்த்தம் தெரியும்படியாகப் பண்ண வேண்டும்!

எப்படிப் பண்ணுவது? முதலில் வாத்தியாருக்கு அர்த்தம் தெரிய வேண்டும். இப்போது பெரும்பாலான வாத்தியார் களுக்கே அர்த்தம் தெரியவில்லை. ஒரு கர்த்தா அல்லது யஜமா னன் 'பண்ணி வைக்கிற' வாத்தியாரை, 'இதன் அர்த்தம்

என்ன?' என்று கேட்டால் அவருக்குச் சொல்லத் தெரிய வில்லை. இப்படியிருந்தால், பண்ணுகிறவனுக்கு சிரத்தை எப்ப டிக் குறையாமல் இருக்கும்?

இன்றைக்கு உள்ள பல நடுத்தர வயசுக்காரர்களுக்கு, 'நாம் சொல்லும் மந்திரங்களுக்கு அர்த்தம் என்ன?' என்று தெரிந்து கொள்கிற ஆர்வம் இருக்கிறது என்பதே என்னுடைய நம்பிக்கை. அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், வெறும் சப்தத்தைக் கிளிப்பிள்ளை மாதிரி ஒப்பிக்கிறது என்பதாலேயே அவர்களுக்குக் கர்மாவில் சிரத்தை குறைகிறது என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆதலினால் வைதிக வ்ருத்தியை (உபாத்தியா யத் தொழிலை) மேற்கொள்ள இருக்கிறவர்களுக்கு வேத பாஷ் யத்திலும் நல்ல ஞானத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களை அர்த்தம் சொல்லும்படியாகப் பண்ண வேண்டும் என்று பிரயாஸை எடுத்திருக்கிறோம்.

அர்த்தம் தெரியாமல் வேதம் சொல்கிற பிராமணனை (வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களில் ஒன்றான) நிருக்தத்திலேயே சபித்திருக்கிறது.

நமக்கெல்லாம் அர்த்தம் தெரிய வேண்டும், கர்மாக்களில் சிரத்தை ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகவேதான், அனேகம் பெரியவர்கள் வேதங்களுக்குப் பாஷ்யங்களை எழுதி வைத் திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ மத்வாசாரியார்கூட ரிக்வேத முதல் காண்டத்தின் முதல் நாற்பது ஸூக்தங்களுக்குப் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸ்கந்த ஸ்வாமி என்பவரும் ரிக்வேத பாஷ்யம் செய்திருக் கிறார். கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்துக்கு பட்டபாஸ்கரரின் பாஷ்யம் இருக்கிறது. சுக்ல யஜுஸுக்கு மஹீதரரின் பாஷ்யம் இருக்கிறது. சமீபகாலத்தில்கூட தயானந்த சரஸ்வதி, அரவிந்த கோஷ், அரவிந்த கோஷின் வழியை அனுசரித்து கபாலி சாஸ்திரி என்று பல பேர் வேத பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இப்படிப் பல இருந்தாலும் ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியாள் பண்ணின வேதபாஷ்யந்தான் வெள்ளைக்காரர்கள் முதற் கொண்டு authoritative (அதிகாரபூர்வமானது) என்று ஒப்புக் கொள்ளும்படியாக விசேஷமாகப் பிரகாசித்து வருகிறது.

பதினாலாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றி விஜயநகர சாம்ராஜ்ய ஸ்தாபனம் பண்ணி, ஆதிசங்கர பகவத் பாதாளின் மடங் களைப் புது ஜீவனோடு புனருத்தாரணம் பண்ணின மஹா புருஷரான ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள்தான் இந்த ஸாயனா சார்யர்கள். ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம் என்கிற நாலில் யஜுஸிலேயே கிருஷ்ண யஜுஸ், சுக்ல யஜுஸ் என்று இரண் டும் இருப்பதால் மொத்தம் ஐந்து வேதம் ஆகிறது. இந்த ஐந்து வேதங்களுக்கும் ஸாயணர் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். அவருக்கு முன்னாலும் பலர் வேத பாஷ்யம் பண்ணியிருந்தா லும், இப்படி ஐந்து வேதங்களுக்கும் பண்ணினவர் அவர் ஒருத்தரே. இதோடு பூர்வ மீமாம்ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை முதலான சாஸ்திரங்களிலும் பல க்ரந்தங்களை இயற்றியிருக் கிறார். ஒரு ஸாம்ராஜ்யத்தில் மந்திரி மாதிரி நிர்வாகப் பொறுப்பு வகித்துக் கொண்டே இத்தனை அத்யாத்ம நூல் களையும் ஒருத்தர் பண்ணினார் என்று நினைத்தாலே ஆச்சரிய மாயிருக்கிறது!

அவர் பண்ணின வேத பாஷ்யந்தான் ஆரம்பத்திலிருந்து வெகுவாகப் பிரசாரத்தில் இருந்தது. இனிமேல் அது போய் விடுமோ என்று பெரிய விசாரம் உண்டாயிற்று. வேத அத்ய யனம் செய்தவர்களானால், மேலே பாஷ்யம் படித்து அர்த்தம் தெரிந்து கொள்ளாமலே உபாத்யாய விருத்திக்குப் போய் விடுவதாகவும், காவியங்களை (சாஸ்திரங்களையும்கூடத்தான்) வாசிப்பவர்களோ அத்யயனம்கூடப் பண்ணாமல் நின்று விடுவதாகவும் ஆகி வந்ததால், வேதபாஷ்யம் வரவர ரொம்ப மங்கிக் கொண்டு வந்தது. அந்தச் சமயத்தில்தான் முன்னே சொன்னபடி இதை ரக்ஷிப்பதற்காக ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி டிரஸ்ட் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

முதலில் இந்த டிரஸ்ட்டின் ஆதரவில் பரீக்ஷைகள் ஆரம்பிக் கிறபோது, வேத பாஷ்யம் என்பது பிரசாரத்தில் இல்லாமல் புஸ்தகத்தில் மட்டுந்தான் இருந்தது. புஸ்தகத்தை வாங்க ஆளே இல்லையே என்று பிரசுரித்தவர்கள் கவலைப்பட்டுக் கொண் டிருந்த சமயம் அது. இந்த டிரஸ்ட் ஏற்பட்டபின் நாங்களே பாஷ்யம் படிப்பவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம், ஸம்மானம் இவற்றோடு புஸ்தகமும் வாங்கிக் கொடுத்து விடுவதால்,

நீண்டகாலமாக விலை போகாத புஸ்தகங்கள் எல்லாம் விற்பனை ஆயின. பிரஸ்களில் பாஷ்ய புஸ்தகம் ஸ்டாக் இல்லாமல், இனிமேல் வாசிப்பவர்களுக்குப் புஸ்தகத்துக்கு என்னடா செய்வது என்று நாங்கள் கவலைப்படும்படியாக நிலைமை மாறிற்று! பராசக்தியின் அனுக்ரஹத்தால்தான் இப்படி ஆயிற்று. அந்த அனுக்ரஹ பலம் இருக்கிறவரை புஸ்தகம் இல்லாததால் பாஷ்யம் படிப்பது நின்றுபோச்சு என்ற ஸ்திதி ஒரு நாளும் ஏற்படாது. இப்போது இருப்பதும் போதாது. இன்னும் நிறையப் பேர் வேதபாஷ்யம் படிக்க வர வேண்டும்.

நாம் ஒரு விவாஹம் செய்கிறோம், உபநயனம் செய்கிறோம், ஸீமந்தம் செய்கிறோம் என்றால், அதற்கு இரண்டு நாட்கள் முந்தி பாஷ்யக்ஞரான வேத பண்டிதரை வரவழைத்து, அதிலே பிரயோகமாகிற மந்திரங்களுக்கு என்ன அர்த்தம், சடங்குகளுக்கு என்ன தாத்பரியம் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கர்மாவைப் பண்ணுகிறபோதே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதென்றால் பொழுது இருக்காது. முன்னாடியே தெரிந்து கொண்டதால்தான் மனஸிலும் ஊறும்; கர்மா பண்ணுகிறபோது அதில் மனஸாறப் பிடிப்பும் இருக்கும்.

இப்போது நடக்கும் கல்யாணங்களில் ஒரு மாஸத்துக்கு முன்கூட அவகாசம் இருப்பதில்லை. யார் Band வைக்கலாம், யார் டான்ஸ் வைக்கலாம், எப்படி ஊர்வலம் விடலாம் என்று ஏற்பாடு பண்ணுவதற்கே காலம் போதமாட்டேன் என்கிறது! எதுதான் இத்தனைக்கும் உயிர்நிலையோ, எதை வைத்துத்தான் கல்யாணமோ, அந்த மந்திரங்களையும், அவற்றைச் சொல்லி நடத்தி வைக்கும் வைதிகர்களையுந்தான் கடைசிப் பக்ஷமாக வைத்திருக்கிறோம்! யாருக்காவது சிரத்தை ஏற்பட்டு, அவகாசமும் கிடைத்து, தான் செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களின் மந்த்ரார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளப் பிரியப்பட்டால், அதைச் சொல்லி விளக்குவதற்குச் சிலரையாவது தயார்ப் படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் வேதபாஷ்யம் சொல்லிக் கொடுத்து பரீக்ஷைகள் நடத்துகிறோம்.

விவாஹம், உபநயனம் என்று ஒரு கர்மாவின் பெயரைச்

சொல்லிப் பத்திரிகை போட்டு அதற்காக ஊர் கூட்டி, பந்துக்களை வரவழைத்து, ஆயிரக்கணக்கில் செலவும் செய்கிறோம். ஆனால், அந்தக் கர்மாவுக்கு உரிய கவனத்தைச் செலுத்துவதில்லை. அதன் அர்த்தம் என்ன, தாத்பரியம் என்ன என்பதையே தெரிந்து கொள்ள முயலுவதில்லை என்றால் அது சரியேயில்லை!

அர்த்தம் தெரிந்து செய்தால்தான் பலன் ஜாஸ்தி என்று சொல்லியிருக்கிறது. கர்மாவை விட்டுவிடுகிற துணிச்சல் வராமல் இன்னமும் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், அர்த்தத்துக்கான முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். கர்மாவை விட்டுவிட்டால் தப்பு என்று ஏதோ ஒரு பயம் இருப்பதால்தானே இன்னமும் செய்து வருகிறோம்? அதே மாதிரி, இதற்கு அர்த்தம் தெரியாமல் செய்தாலும் தப்பு என்ற பயம் ஏற்பட்டு, பண்டிதர் மூலமாக அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கர்மாவைச் செய்கிறவர்கள் அர்த்தம் தெரிந்து செய்தாலே அதன் பலனுக்குள்ள வீரியமும் ஜாஸ்தியாகிறது. **யதேவ வித்யயா கரோதி... ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி** என்று (சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் 1.10) சொல்லியிருப்பதை நம்ப வேண்டும்.

கர்த்தாவாக ஒருவன்தான் இந்த மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறான் அல்லது பூணூல் போட்டுக் கொள்கிறான். பாக்கி வந்திருக்கிறவர்கள் விருந்து, பேச்சுக் கச்சேரி, டான்ஸ் கச்சேரி, மேளம் என்று இவற்றிலேயே சந்தோஷப்பட்டுவிட்டுப் போய்விடலாமா? கூடாது. நம் எல்லாருடைய உயர்ந்த மரியாதைக்கும் உரிய வேத மந்திரங்கள் சொல்லப்படும்போது அதைக் கவனித்துக் கௌரவம் செய்ய வேண்டும். அதுவே மற்றவர்களுக்கும் சிரேயஸைத் தரும். மற்றவர்களும் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டு கேட்டால், கர்த்தாவாக இல்லாமல் வெறுமே கேட்டால்கூட அவர்களுக்கும் புண்ணியம் ஏற்படும்.

அச்வமேத யாகம் என்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதைக் கர்த்தாவாக, யஜமானனாக இருந்து கொண்டு செய்கிற யோக்கியதையும் அதிகாரமும் எல்லா ராஜாக்களையும் ஜயித்து அடக்கிய ஸார்வபௌமனான ஒரே ஒரு மஹாராஜாவுக்குத்

தான் உண்டு. இதனால் எந்த ஒரு காலத்தை எடுத்துக் கொண் டாலும், அப்போது லோகம் பூராவிலும் ஒரு ராஜாதான் இந்த யாகம் செய்யக் கூடிய அதிகாரியாகிறான். இந்த அச்வமேத யாகத்துக்கோ, வேறெந்தக் கர்மாவுக்கும் இல்லாத அளவுக்கு ஏராளமான புண்ய பலன்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஒரு தலைமுறையை எடுத்துக் கொண்டால், லோகம் முழுவதிலும் ஒருத்தனுக்குத்தான் இத்தனை புண்ணியமும் சேரும்படி இருக் கிறது! வேதத்தில் இப்படி ரொம்பவும் பக்ஷபாதம் செய்து மற்ற அத்தனை பேருக்கும் இந்தப் புண்ணியம் இல்லாமல் செய்திருக்கிறதே! இத்தனை பலம், படை வசதி, திரவிய வசதி இருக்கிறவனுக்குத்தான் உயர்ந்த புண்யங்கள் அத்தனையும் (கிடைக்கும்) என்றால், அவனைவிட நல்ல சீலங்களோடு இருக் கிற மற்றவர்களுக்கு வஞ்சனை செய்த மாதிரியல்லவா இருக் கிறது? வேதம் எங்கேயாவது இப்படிச் செய்யுமா?' என்று தோன்றுகிறது.

வாஸ்தவத்தில் வேதம் இப்படிப் பக்ஷபாதம் பண்ணவே இல்லை. வேதகர்மா ஒன்று பண்ணினால், கர்த்தாவுக்கு விசேஷ பலன் உண்டாகிறபோதே லோகம் முழுவதற்கும் அது நல்லதைப் பண்ணத்தான் செய்யும். இங்கே இருட்டாக இருக் கிறது என்று நான் ஒரு லைட் போட்டுக் கொண்டால் அது எனக்கு மட்டுமா வெளிச்சம் கொடுக்கிறது? இன்னும் பத்துப் பேருக்கும் கொடுக்கிறதோ இல்லையோ?

கர்த்தாவுக்கு விசேஷமான பலன், மற்றவர்களைவிடக் கூடுதலான பலன் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். மற்ற வர்கள்கூட அவன் மாதிரிக் கூடுதலான பலனை – அவனுக்குச் சமமான பெரிய பலனை பெறுவதற்கு ஒரு வழியும் சாஸ்திரத் தில் சொல்லியிருக்கிறது; வேதத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. ஒரு ராஜா அச்வமேதம் பண்ணுகிறான் என்றால், மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்ய முடியா விட்டாலும், எப்படிச் செய்வது என்ற கிரமத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா? அந்த மந்திரங்களைத் தாங்களும் கவனிக்கலாமல்லவா? அர்த்தத் தைத் தெரிந்து கொள்ளலாமல்லவா? இப்படியெல்லாம் செய்துவிட்டால் மற்றவர்களுக்கும் யாகம் செய்த பூர்ண பலனே உண்டாகி விடுகிறதாம். இப்படி வேதத்தில் அச்வமேத

பிரகரணத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது.

இதே ரீதியில் கல்யாணமாகட்டும், அபர காரியமாகட்டும் (ஈமச்சடங்காகட்டும்) எதிலும் கலந்து கொள்கிறவர்களும் அர்த்த ஞானத்தோடு மந்திரங்களைக் கவனித்து வந்தாலே, அவர்களுக்கும் மகத்தான புண்ணியம் உண்டாகும்!

என் கடமை

வேதத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டியதுதான் உங்களுடைய பெரிய கடமை என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது தான் என் கடமை. நீங்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும், உங்களைக் காரியம் பண்ணும்படிச் செய்ய எனக்குச் சக்தியில்லா விட்டாலும், 'இதுதான் உங்கள் காரியம்; இதுதான் உங்கள் கடமை' என்று வாய் வார்த்தை யாகச் சொல்லவாவது எனக்குச் சக்தி இருக்கிற மட்டும் ஓயாமல் ஒழியாமல், நச்சுநச்சென்று, இதை நான் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியதுதான். வேதத்துக்காகத்தான் ஆசார்யாள் இந்த மடத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் பெயரை வைத்துக் கொண்டு உங்களைப் பாக்கி எப்படியெல் லாம் நான் ஏமாற்றினாலும் இந்த வேதங்களைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கும்படியான பொறுப்பையாவது 'ஸின்ஸிய'ராகப் பண்ணி விட்டால், அது ஓரளவு தோஷ நிவிருத்தியாகும். இதையும் பண்ணாவிட்டால் மஹாப்பெரிய தோஷமாகிவிடும். அதனால்தான் அலுப்புத் தட்டினாலும் சரி என்று திரும்பத் திரும்ப வேத ரக்ஷணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்!

வெறுமே சொல்வதோடு இல்லாமல், மேலே சொன்ன மாதிரி ஸ்தூலமாகப் பல திட்டங்களும் போட்டு நடத்தி வருகிறது. இதற்காக உங்களிடம் யாசகம் பண்ணுகிறேன். 'யாசகம்' என்று இல்லாவிட்டால், 'ஆக்ஞை' என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்படியோ

ஓரர்த்தப்படி, என் காரியம் நடந்தாக வேண்டும்!

வேதம் ஓதிய வேதியர்க் கோர் மழை
நீதி மன்னர் நெறியினர்க் கோர் மழை
மாதர் கற்புடை மங்கயர்க் கோர் மழை
மாதம் மூன்று மழை எனப் பெய்யுமே

என்று சொல்லியிருக்கிறது. மாதம் மும்மாரி பெய்தால்தான் எப்போதும் பூமி குளிர்ந்து, பயிர் பச்சை ஸம்ருத்தி (வளம்) இருக்கும். பிராமணர் முறைப்படி வேத அத்யயனம் பண்ணி னால் அதற்காக மாஸம் ஒரு மழையும், ராஜா நீதி தவறாமல் ராஜ்யபாரம் பண்ணினால் அதற்காக ஒன்றும், ஸ்திரீகள் பதிவ்ரதா தர்மம் தப்பாமலிருந்தால் அதற்காக ஒன்றுமாக, இப்படி மும்மாரி பொழிகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த மூன்றில் 'நீதி மன்னர் நெறி' – அதாவது ராஜாங்கத் தார் நீதி தவறாமல் ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணும் விஷயம் அடியோடு என் கையிலில்லாதது. ஆட்சி விஷயத்தில் (சன்னி யாசிகளான) எங்களுக்குச் சம்பந்தம் இல்லை. ஆனபடியால் இதிலே எனக்குப் பொறுப்பும் இல்லை.

ஆனால் பாக்கி இரண்டிலும், தர்மத்தை ரக்ஷித்துத் தர வேண்டிய ஒரு மடத்தின் சாமியார் என்கிற முறையில், எனக்கு நிரம்பப் பொறுப்பு இருப்பதாகவே நினைத்துக் கொண்டிருக்கி றேன். மாதர் கற்பை மதத் தலைவர் என்ன காப்பாற்றுவது என்றால், இப்போது ஸ்திரீ தர்மத்துக்கு விரோதமான பல போக்குகள் வந்துவிட்டதால் 'குரு' பட்டம் சூட்டிக் கொண்டி ருக்கிற நான்தான் அந்தத் தப்புகளை எடுத்துச் சொல்லிப் பெண்களுடைய நடத்தைக்குக் கெடுதல் வராமல் எச்சரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பால்ய விவாஹ காலத்தில் பெண்கள் தப்பிப் போவதற்கு ரொம்பவும் குறைச்சலாகத்தான் Chance இருந்தது. ஒரு பெண்ணுக்குத் தாம்பத்ய எண்ணம் வருகிற போதே அவளுக்குப் பதி என்று ஒருத்தன் இருந்து விட்டதால், அவனிடம் மட்டுமே அவளுடைய மனஸ் போயிற்று. இந்த எண்ணம் ஏற்பட்ட வயசுக்கப்புறமும் கல்யாணமாகாமல் இருப் பது என்று ஏற்பட்டால், அப்போது மனஸ் பல தினுசாகப் போகிறது. சித்த விகாரம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், இப்படிச்

சாரதா சட்டத்திலிருந்து ராஜாங்க ரீதியாகவே ஏற்பட்டுவிட்ட
தால், எங்கள் கையைக் கட்டிப் போட்டுவிட்ட மாதிரித்தான்
ஆகிவிட்டது. ஆனாலும் நினைத்து நினைத்து எத்தனையோ
சட்டங்களை மாற்றுகிற மாதிரி, இதையும் மாற்றுவதற்கு
அவர்களை (சர்க்காரை)த் தூண்டிவிடுகிற ரீதியில் Public
Opinion-ஐ Create பண்ண (வெகுஜன அபிப்ராயத்தை
உண்டுபண்ண) முடியுமா என்பதால்தான், இந்த விஷயத்தில்
நான் முழுக்கக் கை கழுவாமல் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டி
ருக்கிறேன். ஆனால் பெண்களுடைய மனோபாவம்,
பெண்ணைப் பெற்றவர்களுடைய மனோபாவம் எல்லாமே
இப்போது விபரீதமாக மாறி, கல்யாணத்துக்கு முயற்சி
பண்ணாமல் காலேஜில் கோ-எஜுகேஷன் (Co-education) முறை
யில் (ஆண் மாணவர்களோடு கூட்டுப் படிப்பு) படிப்பது,
அப்புறம் புருஷர்களோடு உத்யோகம் பண்ணுவது என்றெல்
லாம் ஆகி வருவதைப் பார்க்கிறபோது, உள்ளுக்குள்ளே ரத்தக்
கண்ணீர் விட்டுக் கொள்வதைத் தவிர, ஏதாவது பண்ண
முடியுமா என்று நம்பிக்கை போய்க் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் முதலில் சொன்னபடி, வேதியர் வேதம்
ஓதுவதற்கானதைப் பண்ணிவிட்டாலே ராஜதண்டம்,
பாதிவ்ரத்ய தர்மம் (கற்பு நெறி) இந்த இரண்டும்கூடத்
தன்னால் சரியாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் வேத
ரக்ஷணத்தில் தீவிரமாக முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இதற்கு உங்கள் பசங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். பணத்
தையும் கொடுக்க வேண்டும். பணமில்லாத குடும்பத்துப் பசங்
கள் வேத வித்யைக்கு வருவதற்காக, அவர்களுக்குத் தர வேண்
டிய நிதி உதவியானது உங்களில் பணமுள்ளவர்களிடமிருந்து
தான் வர வேண்டும். கற்றுக் கொடுக்கும் வாத்தியார் சம்பளம்,
புஸ்தகச் செலவு, பாடசாலைப் பராமரிப்பு எல்லாவற்றுக்கும்
பணம் வேண்டும். இதற்காக ரொம்பவும் ஸ்வல்ப அளவி
லேயே ஆரம்பித்து காணிக்கைத் திட்டம் வைத்திருக்கிறோம்.
மாசம் ஐந்து ரூபாய்★ செலுத்தினால் போதும். அதற்குப்

★ தற்போதைய சந்தா விவரம் பின்வருமாறு வருட சந்தா ரூ.60/- ஆயுள்
நன்கொடை ரூ.600/- முகவரி: வேதரக்ஷணநிதி டிரஸ்ட், 12, கோவிந்த் தெரு,
தியாகராய நகர், சென்னை-17.

பிரதியாக, நீங்கள் வேதமாதாவுக்குச் செய்கிற கைங்கரியத்தின் புண்ணிய பலனோடுகூட, இங்கே மடத்தில் நடக்கிற சந்திர மௌளீச்வர பூஜாப் பிரசாதம் (விபூதி, குங்குமம், மந்திராக்ஷதை) உங்களுக்குத் தபாலில் அனுப்பப்படும். உங்கள் நக்ஷத்திரத்தைத் தெரிவித்துப் பணம் அனுப்பினீர்களானால், மாதந்தோறும் உங்கள் நக்ஷத்திரத்திலேயே பிரசாதம் அனுப்பப்படும். அதனால் இதற்கு 'நக்ஷத்ரக் காணிக்கை' என்றே பெயர் வைத்திருக்கிறது.

திருப்பதி வேங்கடாசலபதி பேரைச் சொல்லி Chain Letter என்று போடுகிறார்களே... 'இந்த லெட்டரைக் காப்பிப் பண்ணி இத்தனை பேருக்கு அனுப்பா விட்டால் கண் போய்விடும், கால் போய்விடும்' என்று மிரட்டி எழுதுகிறார்களே, வேங்கட ரமண ஸ்வாமியின் பேருக்குப் பயந்து கொண்டு அனேகம் பேர் காப்பி பண்ணி அனுப்புகிறார்களே – அந்த மாதிரி ஏதாவது மிரட்டி உருட்டியாவது இந்த வேதத் தர்மத்துக்கு வசூல் பண்ண முடியுமா என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அதிகம் வேண்டாம்! மாசத்துக்குத் தலைக்கு ஐந்து ரூபாய் தான் கேட்கிறேன். பிடிக்கிறதோ, பிடிக்கவில்லையோ சர்க்கார் வரி போட்டுவிட்டால் கொடுக்கிறீர்களா இல்லையா? அப்படி இதை நான் போட்டிருக்கிற வரி என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் நடத்துகிற கடுகத்தனை சர்க்காருக்குத் தர வேண்டிய வரி இது. இதற்காக பீச்சு, சினிமா இத்யாதியில் துளி குறைத்துக் கொண்டால் போதும். உங்கள் கடமை, என் கடமை இரண்டிலும் ஒரு பங்காவது பூர்த்தியானதாக ஆகும்!

வேத மஹிமை

வேதத்தின் மஹிமை எல்லையில்லாதது. லௌகிகத்தில் அதனுடைய பெருமை ஒருவிதத்தில் புலப்படுகிறது. அதற்கு ஈடும் இல்லை; இணையும் இல்லை என்று காட்டுகிறது. அதைச் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

உலகத்தில் உள்ள க்ஷேத்திரங்களுக்குள் காசிதான் அதிக மகிமையுடையது என்று நினைக்கப்படுகிறது. வேறு க்ஷேத்தி ரங்களைப் பற்றி ரொம்பவும் உயர்த்திச் சொல்லும்போது அவை காசிக்குச் சமமானவை என்றே சொல்கிறார்கள். அதனா லேயே காசியினுடைய மகிமை தெரிகிறது. தக்ஷிண தேசத்தி லுள்ள ஒரு ஸ்தலத்தைத் தக்ஷிண காசி என்று சொல்வார்கள். உத்தரகாசி என்று ஹிமாசலத்தில் ஒரு ஸ்தலத்தைச் சொல்கிறார் கள். விருத்த காசி என்று விருத்தாசலத்துக்குப் பெயர். சித்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள புக்கே என்னும் ஊரும் ஒரு காசி என்று சொல் லப்படுகிறது. தென்காசி என்றே ஓர் ஊர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் இருக்கிறது. மற்ற ஸ்தலங்களை 'இது காசி க்ஷேத் திரத்துக்குச் சமமானது' என்கிறார்கள். கும்பகோணத்தைப் பற்றியோ 'இது காசியிலும் வீசம் அதிகம்' என்று சொல்கிறார் கள். கும்பகோணம் ஸ்தலத்தைப் பற்றி ஒரு ஸ்லோகம் உண்டு.

> அந்ய க்ஷேத்ரே க்ருதம் பாபம் புண்ய க்ஷேத்ரே விநச்யதி
> புண்ய க்ஷேத்ரே க்ருதம் பாபம் வாராணஸ்யாம் விநச்யதி
> வாராணஸ்யாம் க்ருதம் பாபம் கும்பகோணே விநச்யதி
> கும்பகோணே க்ருதம் பாபம் கும்பகோணே விநச்யதி

என்பது அந்த ஸ்லோகம். 'சாதாரணமாக ஓர் ஊரில் பண்ணும் பாபம் புண்ணிய க்ஷேத்ரத்துக்குப் போனால் போய்விடும். புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலேயே பாபம் பண்ணினால்? அந்தப் பாபம் வாரணாசி என்ற காசிக்குப் போனால் போய்விடும்.

காசியிலும் பாபம் செய்தால்? அது கும்பகோணத்துக்குப் போனால் நசித்துவிடும். சரி, அந்தக் கும்பகோணத்திலேயே பாபம் பண்ணிவிட்டால்? அதுவும் கும்பகோணத்திலேயே அழிந்து போய்விடும்' என்று அர்த்தம். காசியைவிடக் கும்பகோணம் அதிக மகிமையுடையது என்பது இதன் கருத்து!

இவ்வாறு காசியைவிட உத்கிருஷ்டமானது, காசிக்குச் சமமானது என்று சொல்வதனாலேயே காசிக்குத்தான் தனி மகிமை இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. அதை உபமானமாகச் சொல்லிச் சொல்லி, அதற்கு இன்னும் கௌரவத்தை உண்டாக்கி விடுகிறார்கள். ஒரு பெரியவர் காசி க்ஷேத்திரத்தைப் பற்றி ஒரு ஸ்லோகம் சொல்லியிருக்கிறார். அது க்ஷேத்ராணாம் **உத்தமானாம் அபி யத் உபமயா கா (அ)பி லோகே ப்ரசஸ்தி** என்று ஆரம்பிக்கிறது. 'உத்தம க்ஷேத்திரங்களுக்கும் எதை உபமானமாகச் சொன்னால் பிரசித்தி வருகிறதோ அந்தக் 'காசி' என்று அர்த்தம்.

இதேபோல் எந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தை உயர்த்திச் சொல்வதானாலும், 'இது கங்கைக்குச் சமானம்' அல்லது 'கங்கையை விடவும் உசத்தி' என்கிற வழக்கம் உள்ளது.

இதனால் க்ஷேத்திரங்களில் பரம உத்தமமானது காசி; தீர்த்தங்களில் பரம உத்தமமானது கங்கை என்றுதானே ஏற்படுகிறது?

இதைப் போல வேதத்துக்குக் கௌரவம் என்னவெனில், எந்த உயர்ந்த நூலானாலும் 'இது வேதத்துக்குச் சமானம்' என்று சொல்வதுதான்!

ராமாயணம் மிகவும் பிரசித்தமானது. அந்தக் கதையில் பலவகையானவை இருக்கின்றன. எந்த இந்திய பாஷையிலும் உயர்ந்ததாகவுள்ள நாடகம், கீர்த்தனம், காவியம் எல்லாம் ராம கதையே. யாரை எடுத்தாலும் ராமாயணத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ராமாயணத்தின் கௌரவத்தைச் சொல்ல வந்தபோது அது வேதம் என்றே சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

வேத ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மனா

'ப்ரசேதஸின் புத்ரரான வால்மீகியின் மூலமாக வேதமே ஸாக்ஷாத் ராமாயணமாக உருவெடுத்தது' என்று பொருள்.

மகாபாரதத்துக்கும் வேதம் என்னும் பெயர் சொல்லப்படுகிறது. நாலு வேதங்களுக்குப் பிறகு இதை ஐந்தாவது வேதமாக வைத்து பஞ்சமோ வேத என்று கொண்டாடுகிறார்கள்.

சடகோபர் என்றும் மாறன் என்றும் பெயர் பெற்ற நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியை வைஷ்ணவர்கள் தலைக்கு மேல் வைத்துக் கொண்டாடுவார்கள். 'வேதம் தமிழ் செய்தான் மாறன் சடகோபன்' என்றே அதையும் சொல்கிறார்கள். அதனால் அதுவும் வேதம் என்றே எண்ணப்படுவது தெரிகிறது.

தமிழில் மிகவும் பிரசித்தமான நீதி சாஸ்திரமாகிய குறளும் கூடத் தமிழ் வேதம் என்றுதானே சொல்லப்படுகிறது?

திருவள்ளுவர் அந்தத் திருக்குறளைச் செய்தார். அந்தக் காலத்தில் மதுரையில் கடைச்சங்கம் இருந்தது. அங்கே சுந்தரேச்வரரால் கொடுக்கப்பட்ட பலகை ஒன்று இருந்தது. அதன் மேல் யோக்கியதை இருந்தவர் உட்காரலாம். யோக்கியதை இல்லா விட்டால் தள்ளிவிடும். அது எப்படி? இதை நம்மால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால், ஒரு மெஷினில் காசு போட்டால் அது டிக்கெட்டை வெளியே தள்ளுகிறது என்பதை நம்புகிறோம்!

திருவள்ளுவர் தாம் செய்த குறளை எடுத்துக் கொண்டு அந்தச் சங்கத்துக்குப் போனார்.

பொதுவாக வித்வான்கள் மற்றவர்களை அலக்ஷ்யம் பண்ணுவார்கள். ஏகமாகப் பரீக்ஷைகள் வைப்பார்கள். அப்படிப் பண்ணுவதனால், அசடாயிருப்பவர்கள் 'நானும் படித்தவன்' என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாது. கெட்ட சரக்கை எழுதிப் பிரசாரம் பண்ண முடியாது. ஆகையால் அப்படிப் பண்ணுவது ஒருவகையில் நல்லதையே உண்டாக்குகிறது. ஆனால், அந்த அலக்ஷ்ய புத்தி அதிகமாகப் போகக் கூடாது. அது தப்பு.

திருவள்ளுவர் கொண்டுபோன சுவடியை அந்தச் சங்கப் பலகையில் வைக்கச் சொன்னார்கள். 'இந்தச் சுவடிக்குச் சங்கப் பலகை இடம் கொடுத்தால்தான் இதை இலக்கியத் தரமுள்ளது என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியும்' என்று மற்ற புலவர்கள் சொல்லி விட்டார்கள். திருவள்ளுவரும் 'ஆகா, அப்படியே!' என்று அந்தச் சின்னச் சுவடியைப் பலகையில் வைத்தார். அது அந்தச் சுவடிக்கு மட்டும் இடம் கொடுத்து, மற்றவர்களையெல் லாம் கீழே தள்ளிவிட்டது!

அப்போது ஏனைய புலவர்கள் எல்லோரும் குறளின் பெருமையை உணர்ந்து, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு செய் யுளால் புகழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஒருவர்,

ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திதனிது
சீரிய தென்றொன்றைச் செப்பரிதால் – ஆரியம்
வேத முடைத்து; தமிழ்திரு வள்ளுவனார்
ஓதுகுறட் பாவு டைத்து

(திருவள்ளுவ மாலை)

என்று சொல்லியிருக்கிறார். 'ஸம்ஸ்கிருதம் பெரியதா, தமிழ் பெரியதா என்று கேட்டால், ஸம்ஸ்கிருதம்தான் என்று நேற்று வரையிலும் சொல்லியிருக்கலாம். இன்றிலிருந்து அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு உயர்வு அதில் வேதம் இருக்கிறது என்பதே. அதற்குச் சமானமாகத் தமிழில் இன்றைக் குக் குறள் வந்துவிட்டதே! அது எப்படி உயர்வு உடையதா கும்?' என்று அவர் சொல்கிறார். இதனால் குறளானது வேத சமானம் என்பது தாத்பரியம். வேதத்தால்தான் ஸம்ஸ்கிருதத் துக்கே பெருமை, வேதம் எந்தப் பாஷையில் இருக்கிறதோ அந்தப் பாஷைதான் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது என்ற கருத்துகளும் இங்கே வெளிப்படுகின்றன.

தேவாரமும் திருவாசகமும் தமிழ் வேதம் என்பது சைவர்க ளுக்குப் பிரசித்தம்.

இவை நம் மதத்துக்குள் அகப்பட்டவை.

கிறிஸ்தவர்கள் பைபிள் புஸ்தகம் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கும் 'சத்திய வேதம்' என்று பெயரிட்டார்கள்.

இப்படி உலகத்திலிருக்கும் வியவஹாரத்தைப் பார்த்தால் வேதத்துக்கு ஒரு தனி கௌரவம் இருக்கிறது. ஒரு பிரகாசமான கிரந்தத்தால் மற்றவற்றை வியவஹரிப்பது பிரசித்தமான உலக வழக்கம் என்றால், நம் புஸ்தகங்களிலெல்லாம் இப்படிப் பட்ட முதன்மை ஸ்தானம் வகிப்பது வேதமாகவே இருக்கிறது.

இப்படிக் காலம் சொல்ல முடியாமல் நம் தேசம் முழுவதி லும் உரைத்து உரைத்து நம்முடைய மகத்தான கலாசாரத்துக்கு ஜீவ ஸத்தாக ஊறிப்போயிருக்கிற வேத நிதியை, நம்முடைய அஜாக்கிரதையால் 'இனிமேல் இல்லை' என்று ஆகும்படி யாகச் செய்துவிடக் கூடாது. இந்துவாகப் பிறந்த ஒவ்வொருத் தருக்கும் இதைவிடப் பெரிய பொறுப்பு எதுவும் இல்லை!

வேத சப்தம் பிரகாசிக்க வேண்டும்; வேத அர்த்தம் பிரசார மாக வேண்டும்; வைதிக அனுஷ்டானங்கள் புது ஜீவனைப் பெற்றுத் திகழ வேண்டும். நம்முடைய ஒரு தேசத்திலே இப்படி ஏற்பட்டு விட்டால் போதும். ஒருத்தனுடைய ஹ்ருதயம் பலமாக இருந்து விட்டால் மற்ற அவயவங்களுக்கு எத்தனை வியாதி வந்தாலும் அவன் பிழைத்துக் கொள்கிற மாதிரி, லோகத்திலுள்ள அத்தனை தேசங்களுமே நல்ல வழிக்கு வந்து, ஸமஸ்த ஜனங்களும் க்ஷேமமாக இருப்பார்கள். வேத தர்மம் பிரார்த்தனை பண்ணுவதும் இதைத்தான்.

லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகிநோ பவந்து!
வையகமும் துயர் தீர்கவே!

ஷடங்கங்கள்

இந்து மதத்தின் ஆதாரப் புஸ்தகங்களில், வேதத்துக்கு அடுத்தபடியாக வருவது வேதத்தின் ஆறு அங்கங்கள்.

வேதத்தை ஒரு மூர்த்தியாகச் சொல்லும்போது அந்த வேத

புருஷனுக்குப் பல அங்கங்கள் இருக்கின்றன. வாய், மூக்கு, கண், காது, கை, பாதம் என்ற ஆறு அங்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றை 'ஷட் (ஆறு) அங்கம்', 'ஷடங்கம்' என்று சொல்வார் கள். சடங்கு என்று சொல்வது அந்த வார்த்தையிலிருந்து மருவி வந்ததுதான்.

'வேதமோ(டு) ஆறு அங்கம் ஆயினான்' தேவாரம் சொல் லும் ஆறு அங்கம் ஷடங்கமே!

பழைய காலத்தில் தர்மசாஸனங்களெல்லாம் கோயில் சுவர் களில் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. தர்மங்களைப் பதிவு செய்யும் ஸப் ரிஜிஸ்திரார் ஆபீஸ் பழைய நாளில் கோயில் தான்! திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்து ராஜ்யாதிகாரிகளுள் திருமந் திர ஒலை என்பவன் ஓர் உத்தியோகஸ்தன். சமீபகாலம் வரை யில் அந்த ராஜ்யத்தில் இந்த உத்யோகம் இருந்தது. பூர்வத்தில் தமிழ்நாட்டில் எல்லா அரசர்களிடமும் இப்படியொரு அதிகாரி இருந்தான். இந்தக் காலத்தில் 'பிரைவேட் செகரட் டரி' என்று சொல்கிறார்களே, அந்த மாதிரி. அவன் அரசன் எது சொன்னாலும் அதை ஒலையில் எழுதிக் கொள்ள வேண் டும். பின்பு அதை யார் யாருக்கு அனுப்ப வேண்டுமோ அவர் களுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் யார் எந்தத் தர்மம் பண்ணினாலும், அதை மகாராஜாவுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அவன் அதை ஒப்புக் கொண்டு ஆக்ஞை பண்ணு வான். அந்த ஆக்ஞையைத் திருமந்திர ஒலைக்காரன் எழுதி அனுப்புவான். அப்படி எழுதிக் கடைசியில், 'கல்லிலும் செம்பி லும் வெட்டிக் கொள்வதாகவும்' என்று முடிப்பான். அந்த ஆக்ஞை எந்த ஊரில் தர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த ஊர் சபையாருக்கு அனுப்பப்படும். அவர்கள் அதைக் கோயில் சுவரில் வெட்டச் செய்வார்கள். இதுதான் 'கல்லில் வெட்டிக் கொள்வது' என்பது. அனேகக் கோயில்களிலுள்ள சிலாசாஸ னங்கள் இவைதான்!

'செம்பில் வெட்டிக் கொள்வது' என்பது தாமிர சாஸன மாகச் செப்பேடுகளில் எழுதி, ஓர் ஏட்டுக்கு மேல் போனால் ஓட்டை பண்ணி வளையம் போட்டுக் கோத்து வைப்பதாகும். இதற்கும் உள்ளூர் சபையார் அங்கீகாரம் கொடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட செப்பேடுகளும் கோயில்களிலேயே பாதுகாப்

பாகப் பூமிக்கு அடியிலுள்ள 'க்ஷேமம்' என்கிற (க்ஷேமம் என்றால் பாதுகாப்பு என்றுதானே அர்த்தம்?) இடத்தில் வைக்கப்படும். தேச வாழ்வே ஈஸ்வரன் கையில் ஒப்பிக்கப்பட்டு, ஆலயம் என்பதே ஒரு நாட்டின் உயர்நிலையாகக் கருதப்பட்டு வந்ததால், இப்படி அதுவே ரிஜிஸ்திரார் ஆபீஸ், எபிக்ராஃபி ஆபீஸ் எல்லாமாக இருந்தது. அந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

ஊர்தோறும் இருந்த சபை விஷயத்துக்கு வருகிறேன்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் பிராமணர்கள் அங்கம் வகிப்பதாக இந்த 'சபை' என்பது இருந்தது. அதில் வேதமும் மந்திரப் பிராம்மணமும் தெரிந்தவன் அங்கத்தினனாகலாம். அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறைகள் உண்டு. இன்னார் இன்னார்தாம் அந்தச் சபைக்கு அங்கத்தினராகலாமென்ற விதி உண்டு. இன்ன இன்ன குற்றம் செய்தவர்களும் அவர்களுடைய பந்துக்களும் சபைக்கு அங்கத்தினர் ஆகக் கூடாது என்ற நியதியும் உண்டு. அங்கத்தினராவதற்குப் போட்டி போடும் ஒவ்வொருவர் பெயரையும் ஓலையில் எழுதிக் குடத்தில் போட்டு ஒரு குழந்தையைக் கொண்டு எடுக்கச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படி எடுத்த ஓலையில் உள்ள பெயருடையவர் சபைக்கு அங்கத்தினராவார். உத்திரமேரூர் என்னும் ஊரில் உள்ள சிலாசாஸனத்தில் இந்த விஷயங்கள் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அந்தச் சபையினருக்குள் பல பிரிவுகள் உண்டு. நீருக்காக ஒரு பிரிவு, வரி போட ஒரு பிரிவு முதலிய பல பிரிவுகள் உண்டு. தர்மத்துக்கு நிலம் கொடுத்தாலும், பணம் கொடுத்தாலும், மாடு ஆடுகளைக் கோயில்களுக்கு விட்டாலும், தீபம் போடுவதற்காக ஏற்பாடு செய்தாலும் இப்படி எதுவானாலும் அந்தச் சபையினர் மூலமாக விட வேண்டும். அவர்கள் அதை அங்கீகரிப்பார்கள். அந்தத் தர்மசாஸனத்தில் 'இங்ஙனம் சபையோம்' என்று அவர்கள் கையெழுத்துப் போடுவார்கள். அப்படி உள்ள கையெழுத்துகளால் பல அங்கத்தினருடைய பெயர்கள் இப்போது தெரிய வருகின்றன. அவற்றிலிருந்து 'ஷட்கர்மநிரதன்' என்றும், 'சடங்கவி' என்றும் பிராமணர்களுக்குப் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது தெரிய வருகிறது. 'சடங்கவி' என்பது 'ஷடங்கவித்' என்பதன் சிதைவாகும்.

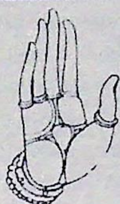
ஷட்+அங்கம்+வித் – அதாவது 'ஆறு அங்கங்களை அறிந்த வன்' என்பது அதன் அர்த்தம். அந்தப் பிராமணர்கள் ஆறு அங்கங்களையும் அறிந்தவர்கள் என்று தெரிய வருகிறது. இப்படி நம் நாட்டின் சின்னச் சின்ன ஊர்களில்கூட எத்தனை ஷடங்கவித்துகள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று பழைய சாஸனங் களிலிருந்து தெரிகிறது. இவர்கள் முக்கியமாக வைதிகக் கர்மானுஷ்டானம் செய்தவர்கள்தானே? இதனால்தான் வைதிகக் கர்மாக்களுக்கே 'சடங்கு' என்ற சொல்லும் வந்தது. சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்குப் பெண் கொடுக்க வந்தவருக்கு 'சடங்கவி சிவாசாரியார்' என்றே பெயர் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆறு அங்கங்களாவன: சிக்ஷை (எழுத்திலக்கணம்), வியாகர ணம் (சொல்லிலக்கணம்), நிருக்தம் (நிகண்டு), கல்பம் (கர்மா னுஷ்டான முறை), சந்தஸ் (பாவிலக்கணம்), ஜ்யோதிஷம் (சோதிடம்) என்பவை. பிராமணன் வேதங்களையும் இந்த ஆறு அங்கங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். முதலில் வேதாத்யயனம் செய்ய வேண்டும். அந்த வேதத்துக்கு அர்த் தம் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, இந்த ஆறு அங்கங்களை யும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வேத புருஷனுக்கு சிக்ஷை மூக்கு; வியாகரணம் முகம், அதா வது வாய் (வியாகரணப்படி ஒன்றைச் சொல்ல முடியாவிட் டால் உளற வேண்டும்); கல்பம் கை; நிருக்தம் காது; சந்தஸ் பாதம்; ஜ்யோதிஷம் கண். ஜோஸ்யம் என்பது ஜ்யோதிஷத் தையே குறிக்கும்.

ஏன் இப்படி ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்தை ஒவ்வொரு அவயவ மாகச் சொல்லியிருக்கிறது என்பதை அந்தந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது பார்க்கலாம்! பொருத்தமாகத்தான் இப்படி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியும்.

முதலில் 'சிக்ஷை'யில் ஆரம்பிக்கலாம்.

மூச்சு அவயவம்

சிக்ஷை என்பது வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களில் பிரதம அங்கம். வேதத்துக்கு நாசி (மூக்கு) ஸ்தானம் சிக்ஷை. மூக்கு என்பதால் முகர்ந்து பார்க்கிற சின்ன உபயோகத்துக்காக ஏற்பட்டது என்று (அர்த்தம்) இல்லை. மூக்கினால்தானே மூச்சு விடுகிறோம்? நமக்குப் பிராணாதாரமான சுவாசத்தை விடுவதற்கு நாசி உதவுகிறாற்போல், வேத மந்திரங்களுக்கு உயிர் மூச்சாக இருக்கிற அங்கம் சிக்ஷை.

வேத மந்திரங்களுக்கு உயிர் எதில் இருக்கிறது? மந்திரங்களின் ஒவ்வொரு எழுத்தையும், அதன் பரிமாணம் எப்படியிருக்க வேண்டுமோ அப்படிச் சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும். 'அக்ஷர சுத்தம்' என்று இதற்குப் பெயர். அதோடுகூட ஒவ்வொரு எழுத்தையும் உயர்த்திச் சொல்வதா, தாழ்த்திச் சொல்வதா, சமனாகச் சொல்வதா என்ற பாகுபாடும் உண்டு. இந்த மூன்றையும் முறையே உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம் என்று சொல்வார்கள். இவை இருக்க வேண்டியபடி இருந்தால் அதற்கே 'ஸ்வர சுத்தம்' என்று பெயர். இப்படியாக அக்ஷர சுத்தம், ஸ்வர சுத்தம் இரண்டும் இருந்தால்தான் மந்திரங்கள் பலன் தரும். மந்திரங்களில் அர்த்தத்தைவிடக்கூட இம்மாதிரி அவற்றின் ஒலி சரியாக இருக்க வேண்டியதுதான் முக்கியம். அர்த்தம் தெரியாவிட்டாலும்கூட, மந்திரங்களின் சப்த ரூபத்தை உள்ளபடி உச்சரித்து விட்டால் அவை பலன் தந்து விடும். ஆகையால், மந்திர ஸமூஹமாகவே இருக்கப்பட்ட வேதத்துக்கு எது மூச்சு ஸ்தானம் என்றால் சப்த ரூபம்தான்!

தேள்கொட்டு மந்திரம் இருக்கிறது. அதற்கு அர்த்தம் சொலக் கூடாது. அதில் உள்ள எழுத்துகளுக்குத்தான் யோக்கியதை உண்டு. சில வகையான சப்தங்களுக்குச் சில சக்தி உண்டு. திவஸ மந்திரங்களை ஸம்ஸ்கிருதத்திலே ஏன் சொல்ல வேண்

டும்? இங்கிலீஷிலாவது தமிழிலாவது சொன்னால் என்ன? அப்பொழுது சப்தம் வேறாய் விடுகிறது. அந்தச் சப்தம்தான் பிரதானம். பில்லி சூனியம் வைக்கிறவர்களுடைய பல்லைத் தட்டிவிட்டால் அவர்கள் செய்கிறது பலிக்காது. ஏனென்றால் பல் போன பின்பு உச்சாரணத்தில் தப்பு ஏற்படும். உச்சாரணம் வேதத்துக்குப் பிரதானம். அது சரியாக இருக்க என்ன செய் வது? அக்ஷரத்தை இப்படி இப்படி ஒலிக்க வேண்டுமென்று நன்றாக வரையறுத்து லக்ஷணம் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படி அக்ஷர லக்ஷணத்தைச் சொல்வதுதான் சிக்ஷை என்பது. வேதாக்ஷரங்களின் லக்ஷணத்தை வரையறை செய்து கொடுப்பதே சிக்ஷா சாஸ்திரம்.

ஒரு பாஷையில் இப்படியிப்படி உச்சரிக்க வேண்டும் (Pronounce பண்ண வேண்டும்) என்று முறைப்படுத்துகிறதை Phonetics என்கிறார்கள். மற்ற பாஷைகளைவிட வேத பாஷைக்கு இந்த ஃபோனடிக்ஸ் ரொம்பவும் முக்கியம். ஏனென்றால் உச்சரிப்பு மாறினால் பலனே மாறிவிடுகிறதை அந்தப் பாஷையிலேயே பார்க்கிறோம்.

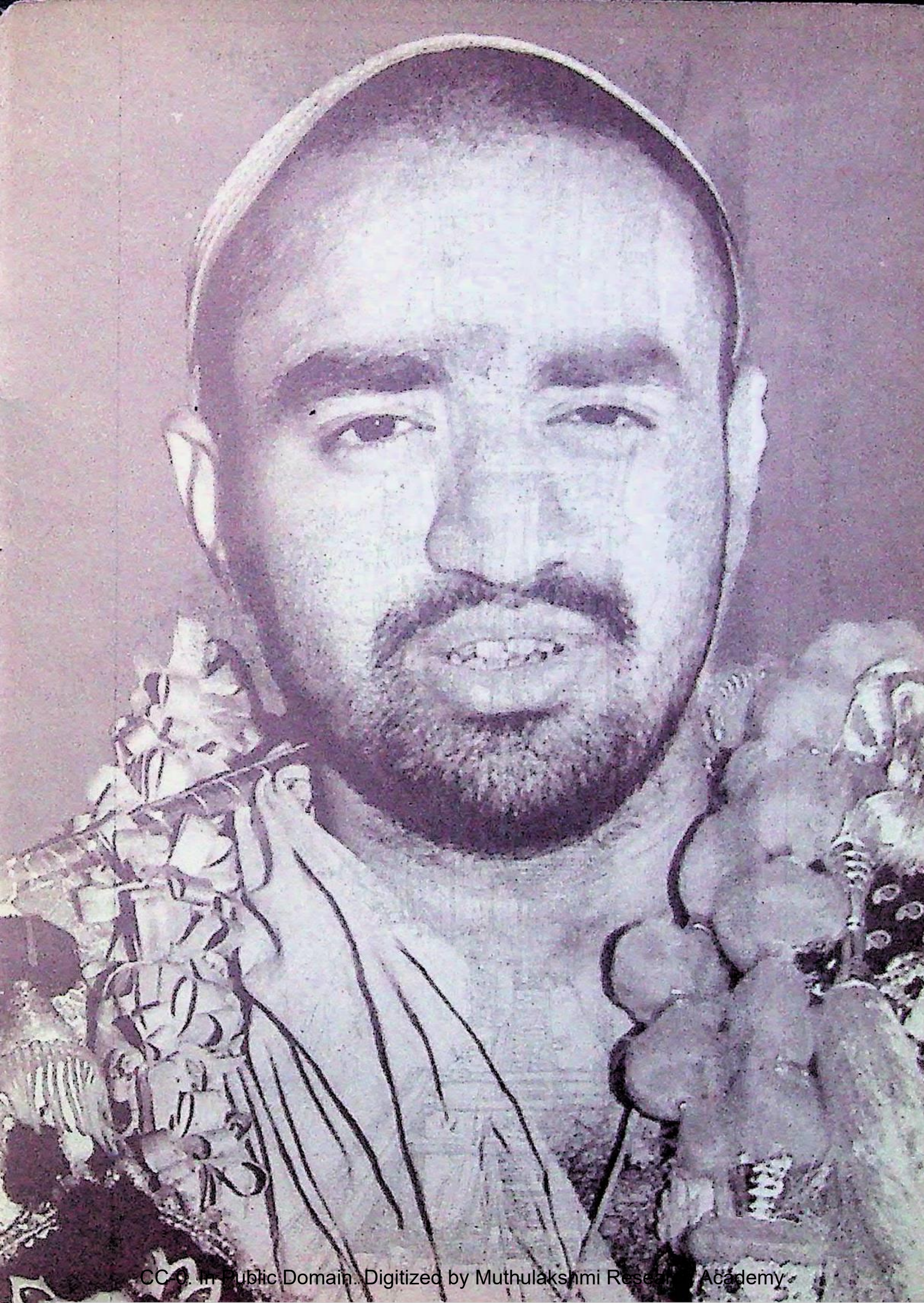
இப்படிப்பட்ட Vedic Phonetics-ஆக இருப்பதால்தான் சிக்ஷா சாஸ்திரத்தை வேத புருஷனின் ஆறு அங்கங்களில் முதலாவதாக வைத்துள்ளார்கள். தமிழில் அதை 'எழுத்திலக்க ணம்' என்று சொல்லலாம்.

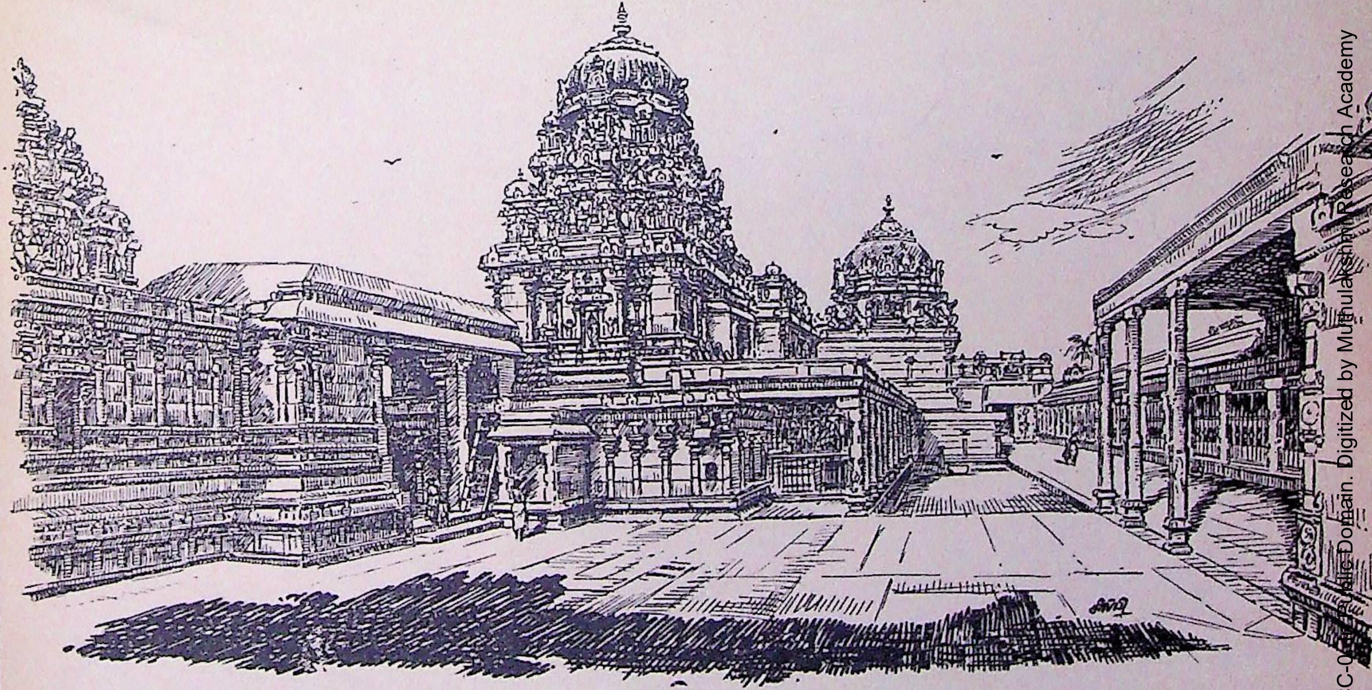
சிக்ஷையைப் பற்றி வேதமுடியான உபநிஷத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்து 'சீக்ஷாவல்லி' என் பதிலேயே ஆரம்பிக்கிறது. அதன் முதல் மந்திரம் 'சீக்ஷா சாஸ்திரத்தை இப்போது வியாக்யானம் பண்ணுவோமாக, அதாவது விளக்குவோமாக!' என்று ஆரம்பிக்கிறது.

இங்கேயும் சரி, மற்றும் அனேக வேத நூல்களிலும் சரி, 'சிக்ஷா' என்பதை நீட்டி 'சீக்ஷா' என்றே சொல்லியிருக்கும். ஆசார்யாள் (ஆதிசங்கரர்) தம்முடைய பாஷ்யத்திலே 'தைர்க் யம் சாந்தஸம்' என்கிறார். தைர்க்யம் என்றால் தீர்க்கமாக ஆவது. அதாவது, குறிலாக இருக்க வேண்டிய 'சி' நெடிலாக 'சீ' என்று ஆவது. தமிழில்கூடச் செய்யுள்களில் 'நிழல்'

என்பதை நீட்டி 'நீழல், திருவடி நீழல்' என்கிறோம். வேத பாஷைக்கு ஸம்ஸ்கிருதம் என்று பேர் இல்லை என்றும், அதற்குச் சந்தஸ் என்றே பேர் என்றும் முன்பே சொன்னேனல்லவா? 'சாந்தஸம்' என்பது அப்படிப்பட்ட சந்தஸ் பாஷையை, அதாவது வேதத்துக்கேயான விசேஷப் பிரயோகத்தைச் சொல்வது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...
வேதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சிக்கல் ஸ்ரீ சிங்கார வடிவேலன் ஆலயத்தின் தோற்றம்...